

TÜRK SÖZÜ

8 TEMMUZ 1969
FİYATI 125 KRŞ.
YIL : 2 SAYI :

86

KİMİ
SİNDİRECEKSİNİZ?

Sey-ik69

Yeni ikili anlaşmanın encamı!

Türkiye Kuzey Atlantik Anlaşması Teskilâtına üye olduktan sonra NATO Kuvvetleri Sözleşmesi, 10 Mart 1954 günü 6375 sayılı kanunla onaylanmış ve yürürlüğe girmiştir.

Kısa bir süre sonra Türkiye ile A.B.D. arasında NATO Kuvvetleri Sözleşmesinin uygulanmasına ilişkin bir anlaşma imzalanmış ve 30 Haziran 1954 tarihinde 6224 sayılı kanunla onaylanarak yürürlüğe girmiştir.

Ayrıca 16 Temmuz 1956 tarihinde NATO Kuvvetleri Sözleşmesindeki «resmî vazife» kavramını genişleten 6816 sayılı kanun da yürürlüğe girmiştir.

Bugünkü yazımızda bu kanunların üzerinde durmayıp sadece adı geçen anlaşmaların kitabına uydurulmuş olduğunu belirtmekle yetineceğiz. O günden bu yana Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, A.B.D. arasında B.M.M.'nin onayından geçmeyen sayıları 54 olduğu söylenen bir yığın ikili anlaşma yapmıştır. Bu anlaşmalar gereğince A.B.D., topraklarımız üzerinde sayıları kesin olarak açıklanmayan muhtelif üs ve tesisler kurmuştur. Bu üs ve tesislerin kontrolü tamamen Amerikalılara bırakılmıştır. Türkiye'nin savunmasıyla bu üs ve tesislerin uzaktan yarıdan en ufak bir ilişkisi olmadığı da zamanla açığa çıkmıştır. Hatta bu anlaşmalardan bazılarının ayaküstü imzalandığı, bazılarının sadece yüzbaşı ve binbaşı rütbesindeki subaylar tarafından onaylandığı açığa çıkmıştır. Yine zamanla bu üslerin doğrudan

doğruya sadece Amerika'ya hizmet için kurulduğu ve buralara hiçbir Türk yetkilisinin giremeyeceği anlaşılmıştır. Radarların topladığı bilgilerin sadece Pentagon'a sunulduğu, elektronik cihazların doğrudan doğruya Washington'a bağlandığı da bilinen bir gerçektir. Meydana çıkmıştır ki, bu üslerde görevlenen Amerikan askerleri Türk kanunlarına tâbi değildirlen, onlar için Amerika'dan getirilen ihtiyaç maddeleri Türk gümrüğünün denetimine girmez ve artık bu anlaşmaların egemenliğimizi tanımaz hale getirdiği hükümet tarafından da zımnen kabul edilmiştir. Nitekim, reaksiyoner partiler ve reaksiyoner basın bile bu anlaşmalara karşı halk oyumuza beliren tepkiyi yansıtmak zorunda kalmış ve bu anlaşmalara vaziyet almıştır.

T. C. Hükümeti, A.B.D. Hükümetine 23 Haziran 1954 tarihinde aktedilen askeri kolaylıklar anlaşmasını fâdîl etmek amacıyla, 7 Nisan 1966 tarihinde müracaatta bulunmuştur. Anlaşmaların imzalanması büyük bir sür'atle yapıldığı halde, müzakereler ancak dokuz ay sonra başlayabilmiştir. Ve tam iki yıl dört ay sürmüştür. Dışişleri Bakanlığının son açıklamasından öğreniyoruz ki, bu müzakereler bu kadar uzun sürmüş olmasına rağmen, karşılıklı tam bir anlayış ve samimiyet içinde cereyan etmiştir. Görülüyor ki müzakerelerin bu kadar savsaklanmasında taraflar yine tam bir anlaşma içindeydiler.

Nihayet 4 Temmuz 1969 günü Dışişleri Bakanlığı tarafından açıklanmıştır ki, Kuzey Atlantik Anlaşmasının üçüncü maddesi gereğince iki hükümet arasında alınacak müşterek tedbirlerin dayandırılacağı temel ilkelerle ilgili antlaşma imzalanmıştır.

Fakat temel ilkelerle ikili anlaşma da, basına nedense tam olarak aksettirilmemiştir. Ve yukarıda değindiğimiz, egemenliğimizi tanımaz hale sokan durumu, bu temel ilkelerin ne oranda etkiliyeceği bu bakımdan meçhulümüzdür. Açıklamada elle tutulur bir husus, müşterek savunma tesislerine tahsis edilen arazi sahalarının mülkiyetinin muhafaza

edileceğidir. Yani tesislerin Amerikalılar kurmuş da olsa gayrimenkul mülkiyeti bizde kalacaktır, kiralama söz konusu değildir.

Mülkiyetin bizde kalmasıyla dünyamızda emperyalizmin jandarmalığı görevini yüklenmiş olan A.B.D.'nin bu üs ve tesislerden dilettiği gibi yararlanamayacağı anlamı çıkmaz kuşkusuz. Basına aksettirildiği kadarıyla bu anlaşmada dikkati çeken diğer bir husus da «A.B.D. hükümetinin Türkiye'deki müşterek savunma tesislerinden herhangi birine katılabilmesi Türkiye C. Hükümetinin bunu tam ve teferruatı kabûlünü müteakip olabilecektir» kısmıdır.

Tarafların hükümetleri Türkiye'deki müşterek savunma tedbirlerini kabul ettiği gibi mesele bitmiştir. Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün açıkladığına göre de, Anayasanın 65 inci maddesi gereğince yeni anlaşmanın kanunla onaylanması zorunluğu yoktur. Görülüyor ki taraflar, bu anlaşmaların hükümet yetkisi içinde kalmasına büyük bir itina göstermişlerdir. Bundan böyle A.B.D. ile yakın ilişkileri olan hükümetler, mevcut ikili anlaşmaları bile aratacak, yeni yeni anlaşmaları imzalayabileceklerdir.

B.M.M.'nin bu anlaşmaları onaylaması söz konusu olmadığına göre ve Anayasa Mahkemesi de ancak B.M.M.'nin onayladığı kanunlar hakkında karar verebileceğine göre, bu ikili anlaşmaların Anayasaya uygun olup olmadığı hususu muallakta bırakılmak istenmektedir.

Dışişleri Bakanlığı sözcüsü her ne kadar adı geçen anlaşmanın «uygulama anlaşması» niteliğinde olduğunu öne sürmekteyse de, Dışişleri Bakanı Çağlayangil radyo haber bülteninde ve basında yayınlanan konuşmasında bu anlaşmanın «temel anlaşma» olduğunu belirtmiştir. Dışişleri Bakanlığı bu «temel anlaşma» ya «uygulama anlaşma» sı işlemi yapıp B.M.M. den geçirtmemeye kararlıdır. Prof. Çelik'in de işaret ettiği gibi hükümetin bu tutumu Anayasaya aykırı düşmektedir.

BASIN İLAN KURUMU

yurt içinde ve dışında etkili ve israfsız reklam ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program nazırların Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Çağaloğlu, Türkocağı Cad. no: 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

İŞÇİ-KÖYLÜ

- İşçi sınıfının devrimci mücadelesini güçlendirmek
- Feodal kalınlara karşı demokratik köylü mücadelesini desteklemek ve hızlandırmak
- İşçi ve köylülere sınıflarının dost ve düşmanlarını tanıtmak
- Emperyalizme karşı halkımızın milli bilincini güçlendirmek
- Devrimci güçlerle işçi ve köylü kitleleri arasında organik bağlar kurmak

İçin çıktı

EMPERYALİZM VE YERLİ UŞAKLARI DIŞINDA BÜTÜN YURTSEVERLERİ İŞÇİ - KÖYLÜNÜN MÜCADELESİNE KATILMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

- İŞÇİ-KÖYLÜ İLE BAĞ KUR.
 - İŞÇİ-KÖYLÜYÜ TANIT VE YAY.
 - İŞÇİ-KÖYLÜYE BAĞIŞTA BULUN.
 - BAĞIŞ TOPLA, DESTEKLE.
- ADRES: Babiâli Cad. No: 29
Çağaloğlu

(Basın 60783/157)

başyazı ●

TÖS genel kurulundan neler bekliyoruz?

TÖS ve TÖDMF genel kurulu toplanıyor. Bu toplantı, sislerin bir ölçüde dağılışı, akla, kararın daha kolay seçilebildiği bir ortamda yer almaktadır.

Bugünün Türkiye'sinde devrimci sosyal bilim hazinesinden yararlanma olanağı, yabancı dil öğrenme olanaklarına sahip bir azınlığın tekelinde değildir artık. Ve bu bilim hazinesinin, birçok engellerle karşılaşılma da, en ücra Anadolu köyündeki halk çocuğuna ulaştırılmış olması çok şeyi değiştirmektedir Türkiye'de. Bu ülkenin insanı acı tecrübeler sonucu, saplantılarından kurtulmaktadır artık. Bilime ve gerçeklere aykırı iyi niyetli dilekler, hayaller birer birer yıkılmaktadır. Türkiye'nin çıkmazdan kurtuluş yolunun kolayca aşılma kestirme bir yol olmadığı, çetin mücadeleleri gerektirdiği daha iyi anlaşılmaktadır.

Sınıf kökeni, çalışma ve yaşama şartları gereği emekçi halkın bir parçası olan öğretmen kitlesi de gittikçe bu gerçekçi anlayışa varmakta, kendi öz davası olan emekçi halkın davasını daha derinden kavramakta, o davaya sarılmaktadır. Bazı durumlarda, yüzeyde, herşeyin kolay görüldüğü eski günlerdeki temelsiz iyimserliğin ve bundan doğan yüzeysel heyecanın yitirilmesi gibi görünse de aslında bu süreç öğretmenin daha derin anlamıyla devrimleşmesi sürecidir. Toplum meselelerinin daha açık seçik ortaya çıktığı bugünün ortamında Türkiye öğretmeni, dünya kıyasla daha bilinçli, daha gerçekçi, daha devrimci ve dolayısıyla da daha şevkli, daha heyecanlıdır.

Böyle bir ortamda toplanan TÖS ve TÖDMF genel kurulundan biz olumlu sonuçlar bekliyoruz. TÖS, Türkiye aydınlarının emekçiye en yakın kesimini teşkil eden 120.000 öğretmenin devrimci özlemlerini yansıtan, devrimci güçlerin ön safında yerini alan, bu aydın kitlesinin gerçek temsilcisi olabilen ve toplumsal hayatımızda temsil ettiği güçle orantılı ağırlığı olan bir örgüt haline gelmelidir.

HER yurtseverin özleyeceği böyle bir amaca ulaşabilmek için bizim başlıca önerilerimiz şunlardır:

1— Genel kurula eylem raporunu sunacak olan bugünkü TÖS yönetimi olsun, bu yönetime muhalefet edenler olsun, herşeyden önce kendilerinin, Türkiye toplumunun kaderinin tayininde önemli rol oynaması mukadder olan büyük bir potansiyel devrimci güç adına hareket etme durumunda bulduklarının bilincinde olmalıdırlar.

Bu arkadaşlar ulu amaçlara yönelmeli, küçük hesapların, ihtirasların üstünde kalabilmesi ve adına hareket ettikleri devrimci kitleye layık olmalıdırlar.

Birçok değerli unsurların bulunduğu TÖS yönetiminin lehine söylenecek şeyler olmakla birlikte, bu yönetimin eyleminin temsil ettikleri devrimci güçle kıyaslanamayacağını, Türkiye öğretmenin tarihi gelişmemize gücüyle orantılı bir ağırlık koymaktan uzak olduğunu teslim etmek zorundayız.

2— Her canlı varlık için zorunlu olan iç dinamizm, TÖS içinde bir iç demokrasi, yüksek seviyede bir eleştiri, öz eleştiri ortamı biçiminde tezahür etmelidir. Fikirlerin, değişik tezlerin tartışılacağı böyle sağlam bir ortamın yaratılması ile TÖS, Fakir'i sevenler klübü ile Fakir'i sevmeyenler klübünün, her çeşit favule başvurarak çarpıştıkları bir alan olmaktan kurtulacaktır.

Bugünkü TÖS yönetimine karşı olan çeşitli eğilimdeki sendikaların imzaladığı TÖS Devrimci Dayanışma Bildirisi'nde, «kişileri sıvrılmak, ya da tepelemekten başka bir sonuç veremeyecek ilkel, seviyesiz, kısır mücadele yollarını kapamak hepimizin ödevidir» denmektedir. Böyle bir ödevi işaret edilmesini, biz söz konusu ortamın yaratılması yolunda bir gelişme sayıyoruz. Öte yandan bildiriye yönetim adına yayınlanan cevapta ağır başlı bir üslupla muhalefetin eleştiri hakkının tanınması da olumlu bir gelişmedir. TÖS tabanının kişisel çatışmalardan bıkkınlığı karşısında, biz, her iki tarafın da bu konuda samimi davrandıkları samisındayız.

3— TÖS'ün «niteliğini, amacını, yolunu-yöntemini» belirleyen bir programın (lafazanlığa sapmayan, ama öte yandan gerekli konuları kapsamakta kusur etmeyen bir programın) genel kurulca kabul edilmesinin, TÖS'ün tarihi misyonunun yerine getirilmesinde yararlı olacağı inancındayız.

Bir meslek örgütü olan ve kanunlar çerçevesi içinde eylemde bulunan TÖS'ün, elbetteki, herhangi bir siyasi partinin organı haline gelmesi düşünülemez. Zaten bugünkü sömürü düzeninin sürüp gitmesinde çıkarı olan çevrelerin bize empoze etmiş oldu-

ğu partiler tercihi içinde, bilinçli öğretmenin kayıtsız şartsız destekleyebileceği bir siyasi örgüt yoktur. Bu, CHP için doğru olduğu gibi, siyasi yelpazenin en solunda yer alan ve bağında birçok gerçek devrimciler barındırdığı halde, şu andaki meselesi başına çöreklenmiş olan oportünist kliki etkisiz hale getirerek partiyi gerçek bir emekçi siyasi örgütü durumuna yükseltmek olan TİP için de doğrudur.

Ama mevcut siyasi örgütlerle mesafeli kalma zorunluluğu, elbette ki, öğretmen kitlesinin ve dolayısıyla TÖS'ün Türkiye'nin temel davaları karşısında ilgisiz kalmasını gerektirmez. TÖS programı mutlaka devrimci bilinç ışığında kaleme alınmalı ve bu bilimin Türkiye gerçeklerine uygulanmasının sentezi olan Millî Demokratik Devrim amacına yönelmiş bulunmalıdır. Millî Demokratik Devrim, Türkiye'nin bağımsızlık ve demokrasi davası, Türkiye halkının bir parçası olan öğretmen kitlesinin de davasıdır. Ve bu gerçek bu kitleyi temsil etme durumunda olan örgütün programında da yansmalıdır. Ve yansımakla kalmamalı, TÖS, bu davayı benimseyen devrimci güçler safında yerini, kendine layık olan şerefli yeri mutlaka almalıdır. Bu, öteki devrimci güçlerle ve özellikle bağımsızlık ve demokrasi davamızın en fedakâr, en yiğit savaşçısı devrimci gençlikle dayanışma, savaş arkadaşlığı, kader birliği demektir. TÖS verilmekte olan anti-emperyalist mücadelede bugünkünden çok daha ilgili ve aktif olmakla yükümlüdür.

Programda ilke birliği olmalı ve hem gâvuru, hem müslümanı memnun etme çabasından kesin olarak kaçınılmalıdır. İmzalanları arasında birçok güvenilir gerçek devrimci bulunan Devrimci Dayanışma Bildirisinde ne yazık ki, böyle bir çaba sezilmemektedir. Bir yandan Millî Demokratik Devrim tezini benimsemiş olan proleter devrimcilerinin sloganıyla sona eren bu bildiriye yer yer, Aybar'ın «halklı sosyalizm-halksız sosyalizm» demagojisine, ya da Küçükömer'in bilim bakımından yanlış, devrim bakımından zararlı «kapukulu» tezine rastlanmaktadır. Bilim dayanağı sağlam bir yazıda böyle gelişmelerin yeri olamaz.

4— TÖS, önümüzdeki tarihi dönemde kendisinden beklenen önemli rolü oynayabilmesi için yönetici kadro meselesini doğru olarak çözüme bağlamalıdır. TÖS'ün yönetimi tam temsilî nitelik taşımalıdır. Bir küçük burjuva eğilimi olan akademik ünvan ve rütbeye itibar eğiliminden kaçınılmalı ve tabandaki mütevazı ama cevher dolu adamı bulup ön plana getirme yolunda çaba harcanmalıdır. Yönetici organlarda ilkokul öğretmeni oranı mutlaka yükseltilmelidir.

Grupçuluk, hizipçilik dayanışmasından, kan davası zihniyetinden uzak kalmayı bilmek ve ortak dava için işbirliği halinde çalışmayı başarmak TÖS'lü arkadaşların önde gelen sorumluluğu gibi gözükmektedir. Şimdiki yönetimde olsun, muhalifler arasında olsun, değerli, güvenilir unsurlar eksik değildir. Sağ kanatta küslerin barıştığı ve gerici cephenin kurulmakta olduğu bugünde, bunlar, omuz omuza çalışmanın yolunu bulmakla yükümlüdürler. Bu ikisinin dışında, bugüne kadar kulis faaliyetinin, iç çekişmelerin dışında durabilmiş ve TÖS tabanının eğilim ve özlemlerini doğru değerlendirebilecek yeteneğe ulaşmış, çoğu taşrah, genç bir kadro vardır.

Yönetim organlarında bu kadrodan mümkün olduğu kadar çok sayıda unsurun yer alması TÖS'ü güçlendirecektir. Bu taze kan TÖS'ün özlediğimiz devrimci örgüt payesine ulaşmasına katkıda bulunacaktır.

5— Bizce TÖS'ün önemli bir meselesi de tüzük meselesidir. TÖS tüzüğü örgüt-içi demokrasiyi perçinlemekle yetinmemeli, örgütü her türlü dış müdahaleye karşı korumalıdır da.

Bir tüzük, TÖS yöneticisinin işi başında, ya da, kaçkente kalıp kalmamasını, dolayısıyla da, TÖS'deki görevine devam edip etmemesini AP iktidarının Millî Eğitim Bakanının bir tek sözüne bağlı kılyorsa, o tüzük demokratik sayılamaz. Ve böyle bir tüzüğe sahip örgütte son söz, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçilerinin politika alanında, baş temsilcisi durumunda olan bir partinin temsilcisine terkedilmiş demektir. TÖS tüzüğü ele alındığında bu acı gerçek göz önünde tutulmalı ve bu örgütün devrimci niteliğiyle gelişen duruma mutlaka son verilmelidir.

TÖS ve TÖDMF genel kurulundan yüzüymü birlik öğretmen kitlesinin örgütünü, bu devrimci kitlenin özlemlerini yansıtan, Türkiye'nin cefakâr, yiğit, devrimci öğretmenin gerçek temsilcisi ve devrimci güçler safında temsil ettiği büyük güçle orantılı ağırlığı olan özlediğimiz örgüt durumuna yükseltmek için payına düşeni yapmasını bekliyoruz.

olaylar

Emperyalist boyundurukta sahte demokrasinin savunucularıyla. Bağımsız Türkiye, Gerçekten Demokratik Türkiye savunucuları millîci güçler arasındaki çatışma Ecevit'in seçim konuşmalarında da ön plandadır.

Seçim panayırı başladı

Demirel, seçim mücadelesine, diğer parti liderlerinden farklı olarak, Parti başkanı olarak değil, Başbakan olarak katılmış bulunmaktadır. İstanbul ve İzmit'teki temel atma törenlerine AP militanlarından gayri, yüksek rütbeli subaylar da katılmışlardır. Demirel, gerçekleri ters yüz etmede daha da büyük bir fütursuzluk göstermiş ve her zamanki gibi basınımızın baş sayfasındaki yerini kapmıştır. Bu bakımdan Demirel'in söylediklerinde ilgi çekici! lafların bazıları, dergimize aktarmış olmamızı okuyucularımızın bağışlayacağını umarız:

«Atın yumurtlayan tavuklar yapıyoruz.»

«Bizi mi beğenmediniz? Seçmezsiniz kardeşim!»

«Türkiye bir plana göre ilerliyor.»

İşçilere hitaben:

«Sefalet alıp sefalet satan, sefalet tüccarları senin yüzündeki tebessümü almak istiyorlar.»

«Komünist rejimlerde işçinin sesi var mı? Hürriyet içinde çalışmak varken hürriyetsizliği özmek niye?»

Panayırlardaki niyetçilerin, etrafa topladığı kalabalığı avlamak için gösterdiği marifetin, politik alanda tipik bir örneğini veren Demirel'e, bizim bir diyeceğimiz yoktur. O Morrison Firmasının komisyuncululuğunu bırakıp Johnson'la çektiği fotoğrafları dağıta dağıta Başbakan olmuş bir kişidir. Görevinin gereğini yerine getirmekte, oyununu açıkca oynamaktadır. Bizim takıldığımız, Yüksek rütbeli subaylarımızın bu entrikalarda hazır bulunmuş olmalarıdır.

İNÖNÜ - BAYAR

Ana muhalefet! partisi lideri İnönü, aynı panayırda bir başka tezgâhta çalışırken sabık Cumhurbaşkanı Celâl Bayar'ı da yanına almış olması gazetelerimizin baş sayfalarını da fazla meşgul etmişti.

Geçen hafta dergimizi baskıya verdiğimizde İnönü, Bayar'la ikinci buluşmasını yapıyordu. Tarihi! buluşma, bu sefer Celâl Bayar'ın İstanbul - Çiftelavuzlar'daki evindeydi.

Nadir Nadi, bu konuda kaleme aldığı başyazı, «Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştur. Devrim Türkiye'yi kendi yolunu devrimci evlâtlarının çabasıyla bulacaktır.» diye bitirirken, gerçeği veciz bir şekilde ifade etmekteydi.

Nitekim, Sükan polisi bu devrimci evlâtları geçtiğimiz haftayı da yine cezaevlerine taşımakla geçirmiş ve ayrıca devrimci eylem alanında yoğun bir çaba gösteren Demokratik Devrim Derneği'nin kapılarını, kitabına uydurup, mühürleme olanaklarını da elde etmiştir.

Bizim koşullarımızdaki ülkelerde çeşitli siyasal parti amblemleri altında örgütlenmiş olan siyasal irticam, nüfusun çoğunluğunu teşkil eden şehir ve köy proleterleri ve yarı proleterlerinin, devrimci eylemde saf tutmalarını önlemekte olağanüstü bir dayanışma içinde olduğu bilinen bir gerçektir. Seçim sathı-maillinde ise bu geniş emekçi yığınlarının oylarını kapmak ve statü-konun meşruiyet kazanmasını sağlamak söz konusudur. Seçim sathı maili bu ülkelerde emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin emekçi yığınlara takmış olduğu boyunduruğun yeniden dorulduğu süredir. Hem de emekçi yığınlarının kendi rızalarını, kendi oylarının bu işte araç olarak kullanılması söz konusudur. Bu bakı-

dan mevcut siyasal partilerin Sükan polisinin devrimci örgütlere karşı giriştiği hunharca saldırıya en ufak bir tepki göstermemeleri, tersine Sükan polisine yeşil ışık tutmaları ortaklaşa çıkarları gereğidir.

CHP lideri İnönü, Ortanın Solunun ilerici kesimini de karşısına alarak, çeşitli il kongrelerine gönderdiği mesajda, «Biz sağdan ve soldan aşırı akımların hepsini irtica sayıyoruz. Ve memleketin bu aşırı uçumlara düşmemesi için çırpıyoruz.» diyerek bu konuda aktif bir rol oynamaktadır.

Apaçık görülüyor ki, İnönü mevcut statü-koda iktidar partisi olan AP yöneticilerini aşırı sağın dışında mütalâa etmekte ve aşırı sağa, aşırı solun karşısında dengeli bir anlam vermektedir. İnönü AP iktidarını bir yana itip, bağımsız Türkiye'yi, gerçekten demokratik Türkiye'yi savunulara «aşırı sol» deyimi altında saldırılmaktadır.

İNönü'nün sadık sekreteri Ecevit de DP lilere siyasal haklar verilmesi konusunda yoğun bir çaba harcadıktan sonra, DP nin bir devamı olan AP ye sözüm ona hücumlarda bulunarak haftayı geçirmişti.

Muş'ta yaptığı konuşmada AP. nin «Geniş halk topluluklarını ve memleket huzurunu yakından ilgilendiren kanunların görüşülmesini yarında kesip B.M.M. den kaçmakla demokrasi düşmanlarının eline yeni bir silah verdiğini» söylemiştir. Görülüyor ki, Ecevit, demokrasi düşmanlarını, ipliği tamamen pazara çıkmış, AP yöneticilerinin ve onların parlâmentodaki rakiplerinin dışında mütalâa etmektedir. Ecevit'e göre, memleket mukadderatını seçim geçim sorunu haline getirmiş, entrikalarla günlerini gün eden politikacılar demokrasi dostudur, onların maskelerini düşürüp, gerçek kimlikleriyle halk oyununa teşhir edenler demokrasi düşmanlarıdır.

Görülüyor ki, emperyalist boyundurukta sahte demokrasinin savunucularıyla Bağımsız Türkiye, Gerçekten Demokratik Türkiye savunucuları millîci güçler arasındaki çatışma Ecevit'in seçim konuşmalarında da ön plandadır.

Almanya'daki Öğrencilerin

Anayasa dışı yönetmeliğine

göre kursları kesiliyor

1958 tarihinde meşruluğunu yitirmiş bir hükümet tarafından yapılan ve bugün Anayasaya aykırı olan yönetmelik uygulanarak, öğrencilerin bursları ve öğrencilikle ilişkileri kesiliyor. Bundan üç ay kadar önce 5.3.1969 tarihli Zafer gazetesinde çıkan bir yazıda, yurt dışındaki öğrencilerden 16'sinin burslarının kesileceği ve hemen yurda alınacakları bildiriliyordu. Maarif Bakanlığının hâlen yürürlükte bulunan Anayasa dışı yönetmeliğinin 21. maddesi uygulanmaktadır.

Bu maddelerin özellikle a.b.c bendleri öğrencilerin üzerinde subjektif keyfi kararlar alınmasında rol oynamaktadır.

Yönetmeliğin yukarıdaki maddesine uyularak yalnız Berlin'de 9 olmak üzere, bir çok öğ-

rencinin bursları kesilmiş bulunmaktadır. Baskı düzeninin bir yetkilisi olan öğrenci müfettişi, öğrenciler üzerinde, çeşitli bölücü faaliyetlere girişmiş bulunmakta ve her olayda yıkıcı ve kırıcı olmak durumundadır.

Bütün bu yıldırma taktiğine karşı öğrenciler Türkiye'deki düzenin değişmesi uğrunda devrimci çabalarını hızlandırmışlardır. Bu arada bursu kesilen öğrenciler toplu halde Danıştay'a müracaat etmişlerdir. Berlin Öğrenci Derneği, son günlerde meydana gelen olaylarla ilgili olarak Alman kamu oyunu aydınlatmaya başlamışlardır ve Türkiye'deki bozuk düzeni Amerika-Alman emperyalizminin taktiklerini çıkarıcı işbirlikçi sınıflarla olan ilişkilerini bildiriler hazırlayarak Berlin Teknik ve Hür Üniversitesinde dağıtmışlardır. TÜRKİE INFO 1-2-3-4 adı altında çıkan bu bildirilerde Türk işçilerinin neden yabancı ülkelerde çalışmaya mecbur kaldıkları Türkiye'deki bozuk düzen, faşist metodlar anlatılmıştır. 20.6.1968 Cuma günü Teknik Üniversitenin büyük bir salonunda TEACH IN yapılmıştır. 1000'nin üzerinde öğrenci ve işçinin katıldığı bu haberleşme toplantısı çok hararetle geçmiş, diğer yabancı öğrenci dernekleri ve öğrenciler katılmış, konuşmalar yapılmıştır. Bu arada İtalyan işçilerinden gelen ve ertesi gün yapılacak gösteri yürüyüşüne katılma ve bağlılık telgrafı sevinç yaratmıştır. Yunan, İran, Irak Öğrenci Derneklerinden konuşan öğrenciler de emperyalizmin az gelişmiş ülkelerdeki bölücü ve kısırtıcı oyunlarına değinmişler, dayanışmanın şart olduğunu, Türk ve diğer üç dünya gençleriyle birlikte emperyalizme sömürü düzenine karşı yapılacak her türlü eylemlerde hazır olduklarını bildirmişlerdir. Ertesi günü yapılan protesto-gösteri yürüyüşü 1000 civarında çeşitli öğrenci örgütlerinin, işçilerin katılımıyla hareketli, helecan'a geçmiştir. Özellikle yürüyüşün ve diğer eylemlerin enternasyonal bir hava içinde olması, dâvamızda mutlaka başarıya ulaşacağımızın delilidir. Berlin Başkonsoloslusunun önünde yapılan konuşmalardan sonra yürüyüş scena ermiştir. Alman kamu oyu oldukça ilgi göstermiş, günlük gazetelerin çoğunda olaylarla ilgili yazılar çıkmıştır. Ayrıca da televizyonda da haber olarak verilmiştir.

Öğrenci Müfettişine de 67 imzalı protesto mektubu yazılarak gönderilmiştir. Mektubun metni şöyledir:

Berlin, 16.6.1969

«Berlin'deki Türk Öğrencileri
Ali Rıza Özgüç»

Anayasa'mızı hiçe sayan bir anlayışın eseri olarak ve 1958 yılından arta kalan bir «Talimatname» nin mâlûm 21. maddesine dayanılarak Berlin'deki arkadaşlarımızın «öğrencilikle ilişkilerinin kesilmesini» nefretle karşıladık.

Ufak bir azınlığın çıkarlarını korumak amacıyla bu yollarla da yürütülmesi ön görülen bu baskı düzenini şahsınızda protesto ederken, kendilerini mahkemelerin üstünde gören kişilerin böyle gayretkeşliklerinin hiçbir zaman başarıya ulaşamayacağını kesinlikle duyuruyoruz.»

Bundan sonra da Berlin'de bulunan Türk öğrencilerinin katıldığı bir toplantıda oy birliği ile kabul edilen aşağıdaki bildiri kamu oyuna duyurulmuştur:

Romanya sıradan bir devlet değildir. İsmi sosyaliste çıkmış bir devlettir. Yani emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış ve diğer sömürü alanlarının da aynı sıyrılmada başarılı olması için tüm imkânlarıyla çaba harcamakla yükümlü olan bir devlettir. Nixon'un bu ziyaretini biz, emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış küçük bir sosyalist ülkeye, bir el atma manevrası olarak yorumlamaktayız.

● olaylar

KAMU OYUNA :

Son haftalar içinde, Berlin'de öğrenimde bulunan bir çok arkadaşlarımız «Türk Öğrencilerinin Yabancı Memleketlerde Okumaları İle İlgili Talimatname»nin 21. maddesine dayanılarak Almanya Bölgesi «Öğrenci Müfettişi» Ali Rıza Özgüç'ün teklifi ve Millî Eğitim Bakanlığının tasvibiyle «Öğrencilikle İlişkileri» kesilmiştir.

Adı geçen «Talimatname», meşruluğunu kaybeden bir iktidarın çıkarlarını zorbalıkla koruma yolunda attığı adımlardan biri olarak 1958'de Bakanlar Kurulu'na çıkarılmıştı. Ve bu «Talimatname»nin 21. maddesi, her türlü hukuk anlayışının dışında, bir devlet memuruna («Öğrenci Müfettişi») yabancı ülkelerdeki Türk öğrencilerini, toplumsal eylemlerinden ötürü, kendi keyfince cezalandırmak imkânını tanıyacak kadar Anayasa dışındadır.

Tahmin edilebilir ki, bugün bütün yurtsever öğrencilerin de katıldığı devrimci ana eylem karşısında çıkarlarının tehlikeye düştüğünü sezinleyenler, yine bu «Talimatname» perdesi arkasında, saltanatlarını sürdürülebilmek için aynı yolu Anayasa dışı davranışlardan yardım umacaklardı. Nitekim, geçen ylarda yükselen ve herbiri, kendilerini bağımsız mahkemelerin üzerinde görmek isteyenlerin çüretkârlıklarının eseri tehditler artık bütün çirkinlikleriyle somutlaşıyorlar:

Öğrenciler teker teker cezalandırılarak, bütün bir öğrenci kütlesi boyunduruk altına alınmak istenmektedir.

«Öğrencilikle İlişigi» kesilenler arasında Almanya Türk Öğrenci Federasyonu Başkanı ve Berlin Türk Öğrenci Birliği Yönetim Kurulu üyeleri de vardır: sorumlular, böyle metotlarla bağımsız öğrenci örgütlerini sindirmek çabasındalardır.

Bilinsin ki, böyle hayaller bütün yurtsever öğrencilerin dayanışması karşısında parçalanmağa, erimeğe mahkûmdurlar. Ülkemize karşı olan sorumluluğumuzun bilincine varmış olarak Türkiye'mizin gerçek çıkarlarına hizmet etmek yolundan bizi hiç bir baskı ayıramayacaktır.

Amerika Romanya'ya

el attı

Geçen haftanın önemli dış politika hareketlerinin başında ABD Başkanı Nixon'un Romanya'ya Ağustos ayında yapacağı ziyaret geliyordu. 1945 de Yalta'ya giden Roosevelt'ten, sonra, sosyalist bir ülkeyi ziyaret eden İnci ABD Başkanı Nixon olacaktır. İşin garibi şudur ki Nixon'un sosyalist ülkelerde tatsız bir macerası olmuştur. Başkan olmadan önce sosyalist ülkelere yaptığı özel bir gezide Polonya'dan vize alamamış Çekoslovakya'da ve Sovyetler Birliğinde resmi makamlar Nixon'la görüşmemişler ve onu geri çevirmişlerdi. Nixon'u tek kabul eden Romanya devlet başkanı ve komünist partisi birinci sekreteri Çavuşesku olmuştur. Washington'un ağzı ile «bu özel ziyarette sıcak bir kabulle karşılanan Nixon, iş başına geldiği günlerde resmi daveti kabul etmiştir.» Ziyaretin ilk akla getirdiği mesele, daha geçenlerde Moskova'da yapılan komünist partiler zirve toplantısının ana belgesini imzalayan Romanya'nın davetten önce diğer müttefiklerine danışıp danışmadığı olmuştur.

Anlaşıldığına göre Romanya kendi burnunun doğrultusunda hareket etmiş müttefiklerine danışmadığı gibi önceden haberdar da etmemiştir.

Birleşik Amerika Cumhurreisi Nixon bu ziyareti sıradan bir kapitalist devlet reisi olarak değil, dünyamızda emperyalizmin liderliğini, jandarmalığını yüklenmiş bir devlet reisi olarak yapacaktır.

Dünyamızı kana bulayan emperyalist bir devlet reisi olarak bu ziyareti yapacaktır.

Örneğin, yarım milyon askerle, kahraman Vietnam halkına karşı imha plânları uygulamakla meşgul silâhl kuvvetlerin Cumhurreisi olarak yapacaktır bu ziyareti.

Kuzey Vietnam Sosyalist Halk Cumhuriyetinin topraklarını, milletlerarası hukuk kurallarını çiğneyerek yerle bir eden ve henüz gereği gibi cezalandırılmayan saldırgan bir devlet reisi olarak yapacaktır bu ziyareti.

Romanya da sıradan bir devlet değildir. İsmi sosyalist çıkmış bir devlettir. Yani emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış ve diğer sömürü alanlarının da aynı sıyrılmada başarılı olması için tüm imkânlarıyla çaba harcamakla yükümlü olan bir devlettir.

Aralarında ne kadar derin çatışmalar olursa olsun devletler arasındaki diplomatik ilişkiler kurulması doğaldır ama, Nixon'un bu ziyareti bu doğal ilişkilerin ötesinde bir anlam taşımaktadır. Romanya, hergeyden önce tek başına Amerikan emperyalizmine dur diyecek bir güçten yoksundur. Diğer sosyalist devletlerin sözcüsü olarak bu ziyareti olayını tertiplemesi de söz konusu olmadığına göre biz bu ziyareti Amerika Birleşik Devletlerinin, emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış küçük bir sosyalist ülkeye, bir el atma manevrası olarak yorumlamaktayız.

Rockefeller şerefine

bombalar patlıyor

ABD Başkanı Nixon'un özel temsilcisi Rockefeller Latin Amerika'daki gezisine devam etmektedir. Gezi süresince hemen hemen bütün ülkelerde patlak veren sert protesto gösterileri ve kanlı olaylar geçen hafta içinde Arjantin'e sığmıştır. Milyarder Rockefeller'in Arjantin'e ayak basmasından birkaç gün önce peşpeş patlamaya başlayan bombalardan biri Buenos Aires'de birçok Amerikan şirketinin merkezinin bulunduğu binayı, bir diğer de Rockefeller ailesinin geniş çapta ortaklığı bulunan bir bonmarşeyi büyük hasara uğratmıştır.

Rockefeller Arjantin'e vardığı anda tedhiş hareketleri ve işçi gösterileri daha da artmıştır. Buenos Aires'deki 85.000 üniversite öğrencisi hükûmete cephe alan militan işçilerin saflarına katılmışlar, kendilerini diğer şehirlerdeki arkadaşları izlemiştir. Rockefeller'in gelişini protesto etmek için genel grev'e gitmek isteyen işçilere karşı çıkan bir sendika lideri öldürülmüştür.

Olayların kontrolünü elinden kaçırarak hükümet sıkı yönetim ilân etmek zorunda kalmıştır. Arjantin'de şimdi tevkifler başlamıştır. Tevkif

edilenlerin büyük bir çoğunluğu sendika liderleri militan işçiler ve üniversiteli gençlerdir.

Tedirgin cunta

Yunanistan'daki CIA damgalı Amerikan kuklası faşist albaylar cuntası iktidarı ele geçirdiği günden beri huzursuzdur. Âdeta diken üzerinde oturmaktadır. Sık sık küçük çapta da olsa buhranlar çıkmakta ve zavallı cunta pirincin taşını ayıklayabilmek için uğraştıkça uğraşmaktadır.

Çıban başları kabinede sık sık meydana gelen değişiklikler ve demokratik güçlerle cunta arasındaki sürtüşmelerdir. Cunta son olarak Danıştay'la takışmış ve Danıştay Başkanı Stasinopulos'u görevinden azletmiştir. Albayların bu son çıkışının nedeni, daha önce azledilen yargıç ve savcıların Danıştay'ca görevlerine iade edilmeleridir.

Danıştay Başkanı cunta'nın azil kararını tanımamış ve istifa etmeyeceğini söylemiştir. Yunanistan'da hâlen yürürlükte olan kanunlar uyarınca hükümet Danıştay Başkanı, azletme yetkisine sahip değildir.

Cunta'nın bu tutumu karşısında diğer Danıştay üyeleri de çeşitli biçimlerde direnmeye karar vermişlerdir.

Bu arada kabineden 2 Bakan istifa etmiştir. Bu yüzden kabinede değişikliğe gidileceği söylentileri vardır.

Yunanistan'daki cunta'nın bütün zaafalarına rağmen anti-faşist demokratik güçlerin içinde bulunduğu durum etkili bir direnmeyi henüz sağlamamıştır. Demokratik güçler sağlam bir dayanışmaya girememişler, güçlü bir anti-faşist ortak cephe oluşturamamışlardır. Bunun bir nedeni faşist cunta'nın baskı ve siadırme politikası ise, diğer bir nedeni de demokratik güçlerin aralarındaki çekişme ve kopuklukları bir kenara iterek ortak bir zeminde birleşememiş olmalarıdır. Bu yüzden meydan albaylara kalmaktadır. Ayrıca mücadeleye atılacak güçlerden bir kısmının yurt dışına kaçmış olmaları ve çeşitli ülkelerde dolaylı yollardan mücadele yöntemlerine başvurmaları diğer yandan yurt içindekilerin de tutuklu olmaları demokratik direnmenin gücünü zayıflatmaktadır.

Yunanistan'da hâlâ sıkı bir sansür hüküm sürmektedir. Bu yüzden yabancı gazetelerin satışı artmıştır. Cunta hükümeti seçimlere ne zaman gideceğini açıklamaya bir türlü yanaşmamaktadır. Görülen odur ki, daha uzun bir süre seçimlere gitmeye hiç niyeti yoktur.

Lenin'in «Sosyalizm»i toplatıldı

Vladimir İliç Lenin'in yazdığı ve Güneş Şahiner'in Türkçeye çevirdiği «SOSYALİZM» adlı eser İstanbul 5. Sulh Ceza Mahkemesinin kararıyla toplatılmıştır. Kitabı yayınlayan Habora Kitabevine toplatma kararını tebliğ etmeye gelen polis komiseri Hilmi Karadağ ve polis memuru Mehmet Aroğlu ellerinde mahkemenin verdiği bir arama emri olmadığı halde kitabevinin her tarafını aramışlardır. Lenin'in «Sosyalizm»iyle birlikte Habora Kitabevi'nin bir yılda toplatılan kitaplarının sayısı yediyi bulmuştur.

Kimi sindireceksiniz ?

CHP gericiilerinin de ittifakını sağlıyan AP iktidarı, halkımızın millî demokratik devrim mücadelesinin gittikçe güçlenen saflarına karşı, yeni bir terör dalgasıyla hücumu geçti. Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'deki çıkarlarının —artık tek sayılmıyacak— temsilcisi ve bekçisi olan AP yöneticileri, bu terör girişiminden anlaşılan bazı şeyler ümit ediyorlar.

Bu yüzdendir ki, hâlen sayıları bir hayli barık olan Üniversite öğrencileri, üç ilin hapis-hanesinde tutuklu bulunmaktadır. Ve AP iktidarı, yeni yeni gençleri hapse atabilmek için, bütün yurt polisini seferber etmiştir. İki üç gün de bir gazetelerde, bir öğrenci örgütünün yöneticisinin, Anadolu'nun bilmem hangi kasabasında yakalandığını veya kaldığı evin penceresinden atlayıp kaçtığını okumaktayız. İstanbul'da aranan öğrencilerin yerini söyletebilmek için FKF İstanbul Sekreterliğinde çalışan bir genç, müdüriyette üç gün dövülmüştür. Malatya'da Demokratik Devrim Derneği'nin üye ve yöneticisi 6 köy lideri, yayınladıkları bildiriden ötürü tutuklanıp zindanlara atılmıştır. Bir Perşembe sabahı saat 8 de iki polis Demokratik Devrim Derneği Genel Başkanı Dr. Kemal İşler'in kapısına dayanmış ve evin etrafında tertibat alan diğer sivil arkadaşlarıyla birlikte Genel Başkanı olarak Derneği mühürlemişlerdir. İki gün sonra Derneği Ankara, İzmir, Adana ve Malatya şubeleri için de kapatma kararı çıkarılmış ve uygulanmıştır. Ankara şubesini kapatmaya giden memurlar, ellerinde herhangi bir mahkeme kararı olmadığı halde, aynı binada olan dergimizin bürosunu da mühürlemişler, böylece Anayasada yazılı basın özgürlüğünü pervasızca çiğnemişlerdir.

Diğer yandan gerici basında, dergimize karşı açık bir saldırı başlamıştır. Bu saldırıların amacı, millî demokratik cephe çatlıklar yaratmak, proleter sosyalistlerini diğer millici güçlerden tecrit etmek ve halkımızın millî demokratik devrim mücadelesini zayıflatmaktır.

Siyasî iktidar, Fikir Kulüpleri Federasyonu üyelerinin Anadolu halkıyla temasını önlemek için, bütün kaymakamlık ve jandarma komutanlarına ulaştırılmak üzere İçişleri Bakanlığı eliyle gizli tamimler yayınlamaktadır.

Bundan bir süre önce kendi kendini feshederek FKF'ye katılmış bulunan Devrimci Öğrenci Birliği hakkında yeniden arama ve kapatma kararı çıkarılmıştır.

TÜRK SOLU ve İŞÇİ-KÖYLÜ gazeteleri için araştırma ve röportaj yapmağa Bartın'ın dağ köylerine gitmekte olan Erol Dolunay, Halit Özkan, Gündüz Taner adlı gençler 4.7.969 günü polis tarafından çevrilmiş, üzerlerinde TÜRK SOLU muhabir kartı bulununca da yakalanarak nezarete alınmışlardır.

Bütün bunlar, Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını korumakla kendini görevli sayan siyasî iktidarın, belli bir terör plânını uygulamaya çalıştığını göstermektedir.

Bu plânın en dikkate değer yanı ise, terör tedbirlerinin en büyük hedefinin Millî Demokratik Devrimi savunan proleter sosyalistlerinin oluşudur.

Siyasî iktidar kendi hesabınca, gelişen Millî Demokratik Devrim mücadelesinin önderliğini yapan proleter sosyalistlerini çeşitli terörist tedbirlerle sindirebileceğini sanmaktadır. Tasarladığı ana plân, onların örgütlenmesini önlemektir.

**Yüzlerce genç hapsedilmiş
Demokratik Devrim Derneği kapatılmış,
ancak mücadele durdurulamamıştır.**

**Mücadele yeni bir düzeyde daha güçlü olarak sürdürülmektedir.
Anadolu'yu bir örümcek ağı gibi saran dağıtım ekipleri ve
50.000 tirajı ile
İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi bunun en yeni örneğidir.**

Böylece onları daha kolay bertaraf edeceğini sanmaktadır. Fakat bu hesaplar, Amerikan emperyalistlerinin emir kulluğunu yapanların ey-yamcı hesabıdır.

Bir de devrimcilerin hesabı vardır. Bu hesap Türkiye proleteriyasının emperyalizmle ve feodal artıklarla olan uzlaşmaz çelişmesine dayanmaktadır. Bu hesap, Türkiye köylüsünün feodalizmle olan uzlaşmaz çelişmesine dayanmaktadır.

Bu hesap tüm millici sınıfların, esnafın, zanaatkarın, askerinin, memurun emperyalizmle olan çelişmesine dayanmaktadır. Doğru olan, bilimsel olan hesap budur. Bu hesap sonucudur ki, Türkiye'nin er geç bağımsız olacağı bilinmektedir. Ve bu hesap her gün doğrulanmaktadır. Doğrulanıldığı içindir ki, O. D. T. Ü'nün Amerikan rektörü Kemal Kurdaş istifaya karar vermek zorunda kalmıştır. Görülmüştür ki, Amerikan emperyalistlerini tutan ve devrimci gençleri tutmayanlar, ne kadar güçle görünse de aslında çürüyen birer ağaç gibidiler; ve yıkılmağa, yokolmağa mahkumdurlar. Bu hesap doğrulanıldığı içindir ki, 9 Haziran demokratik Üniversite için direnirken tutuklanan 11 devrimci genç, Türk adliyesi tarafından serbest bırakılmıştır. Bu hesap doğrulanıldığı içindir ki, gerici iktidar bütün gücünü seferber ettiği halde, aradığı devrimci gençleri bir türlü bulamamakta onlara işkence edememekte. Ve gene aynı kaçınılmaz nedenden ötürü Halkevleri, emperyalizmin yönettiği gerici ittifakının elinden, millî safta yer alan güçlerin eline geçmiştir.

Hesap doğrulanıldığı içindir ki, işçiler demokratik hakları için fabrikaları işgal etmekte, madenlere el koymaktadır.

Hesap doğrulanıldığı içindir ki, köylüler toprakları işgal etmekte, daha iyi mücadele için örgütlenmektedirler. Ve gene bunun içindir ki, karıncalar kadar çok devrimci genç, Türkiye'nin dört bir yanındaki köylere yayılmış, onları millî demokratik devrim saflarına aktif olarak kazanmak için çalışmaktadırlar.

Konya'nın, Yozgat'ın, Zonguldak'ın, Malatya'nın, Gaziantep'in, Bingöl'ün, Trabzon'un, Aydın'ın, Sivas'ın, Sinop'un, Samsun'un ve daha nicelerinin köyleri, çoğu 20 yaşından küçük gençler tarafından taranmaktadır. Bu gençler 10 Haziran'da İstanbul'da, 11 Haziran'da Ankara'da, 19 Haziran'da İzmir'de işbirlikçi iktidarın tertiplerine karşı kahramanca direnen gençlerdir. Ve Kurtuluş Savaşımızın ateşi her birinin yiğit yüreğinde alev alev yanmaktadır.

Bütün bunlardan sonra şunu söylemek zorunludur. İktidar, gençleri zindana atmakla, Demokratik Devrim Derneği'ni kapatmakla millî kurtuluşçuların sindirilebileceğini hesabediyorsa aldanıyor. Millî kurtuluşçular, işbirlikçilerin her darbe indirdiklerini sandıkları anda, bir başka düzeyde, yeni yeni mevziler ele geçirmekte, ihanet içindekilerin etrafındaki çemberi her gün biraz daha daraltmaktadırlar.

Yüzlerce genç hapsedilmiş, Demokratik Devrim Derneği kapatılmış, ancak mücadele durdurulamamıştır. Mücadele yeni bir düzeyde daha güçlü olarak sürdürülmektedir. Anadolu'yu bir örümcek ağı gibi saran dağıtım ekipleri ve 50.000 tirajı ile İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi bunun en yeni örneğidir.

Devrimci Yenilmez

Demirel Sükan ve emrindekiler Amerikan emperyalizmine, işbirlikçilerine, ağalara, tefecilere karşı yurdun her köşesinde mücadele veren devrimcileri şu sıra yıldıracağız, korkutacağız sandılar.

Devrimci yenilmez. O gücünü tarihin daima iler'ye doğru akan sel'den alır.

O gücünü dünya halklarının, Vietnam halkının, Arap halklarının, Güney Amerika halklarının, Afrika halklarının, emperyalizme indirdiği amansız darbelerden alır.

O gücünü Türkiye işçisinden, köylüsünden, esnaf ve zanaatkarından, memur ve subayından, emperyalizme karşı olan bütün yurtseverlerin desteğ'inden alır. O gücünü Türkiye tarihinden, o tarih içinde son-suz mücadeleler veren, işkencelere göğüs geren eski yiğit proleter devrimcilerinden alır.

Sükan ve emrindekiler fena yandıdılar. Başlarını sert kayalara çarptılar. Sandılar ki, devrimcileri yakalayıp dövelerse devrimciler yılar. Bir daha ağzını açamaz.

Gün Zileli

Sandılar ki, devrimcileri tek tek yakalayıp içeri atarlarsa Amerikan emperyalistleri rahata kavuşur. Sandılar ki, evleri basar kapıları kırar, devrimci analarını korkutur, terör havası yaratır, faşizmin kirli çizmelerini takırdatırlarsa işçiler, köylüler bütün yurtseverler seslerini kısar, bir kenara otururlar.

Fena yandıdılar. Daha da yanılacaklar ve görecekler ki Amerikan emperyalizmi üsleriyle, tesisleriyle, sermayesiyle, bu yurttan defolup gidecek, köylüler ağaların hegemonyasından kurtulacak, işçiler haklarını alacaklar, bütün Türkiye halkı bir avuç satılmışın egemenliğini yıkacak. Türkiye tam bağımsız gerçekten demokratik, onurlu başı dik Mustafa Kemal Türkiye'si olacak.

Bu uğurda mücadele eden devrimcileri yenmek, sindirmek kimin haddine?

Devrimci yenilmez.

O gücünü millî demokratik devrim mücadelemizin kaçınılmaz zaferinden alır.

**DTCF Sosyalist Fikir
Kulübü Başkanı
Gün ZİLELİ**

İşçi-Köylü Gazetesi: devrimci mücadelelerin yeni silâhi

tün gerçek sosyalistlerin çetin mücadeleleriyle oportünizm yıkılmış, millî demokratik devrim mücadelesinin safları gelişmiş ve ilk deneyimlerden geçerek çelikleşme yoluna girmiştir.

Oportünizmin kaleleri birer ikişer çökerken, millî demokratik devrim için mücadele veren sosyalist kadroların derinlemesine teorik eğitimleri bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Aynı zamanda, daha ayrıntılı tahlillerle devrimci düşüncenin zenginleştirilmesi, yurdumuzun koşullarının incelenmesi bir gerek haline almıştır. AYDINLIK dergisi, «emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı yürütülen devrimci hareketin, düşmanlarını ve hedefini doğru tespit etmesi, doğru taktik ve eylem biçimlerine dayanması, devrimci teorinin en doğru bir şekilde kavranması ve uygulanması» amacına katkıda bulunmak, «devrimci teoriyi derinliğine kavranması ve mücadelesinde uygulayan öncü kadroların yetiştirilmesi» işinde yararlı olmak, bu hedefler yönünde proleter devrimcilerinin şimdiye kadar verdikleri mücadelenin gücünü artırmak amacıyla yayın hayatına girmiştir. Bu yolda bir hayli mesafe kazandırdığı görülmektedir. TÜRK SOLU ile hızlanan proleter sosyalistlerinin devrimci mücadelesinin kadroları, AYDINLIK ile güçlenerek yeni ödevlere hazır hale gelmiştir.

Şimdi için FKF tarafından yayınlanan BAĞIMSIZ TÜRKİYE gazetesi, şimdiye kadar tek sayı çıkmasına rağmen, —ikinci sayı hazırlanmaktadır— önemli bir görev yapmıştır.

Şimdi, devrimcilerin önündeki yeni ödevin daha sistemli bir şekilde ve daha büyük çapta yerine getirilmesinin gerektirdiği yeni devrimci mücadele silâhi olan İşçi-Köylü gazetesi yayınlanmış bulunmaktadır. İşçi-Köylü gazetesi daha geniş bir çevre içinde başıboş duran, mevzii gücü oranında kendi çevresinde etkili olan sosyalist güçleri tek bir hareketin parçaları haline getirecektir. İşçi ve köylü saflarındaki devrimcilerin yetişmesini sağlayacak, mücadele içinde daha örgütlü biçimde yer almalarına imkân verecek, şimdilik çoğunluğuyla şehirlerde aydınlar ve öğrenciler arasından çıkan devrimci kadroların, şehir ve köy emekçileri arasından çıkacak yeni unsurlarla güçlenmesine ve yaygınlaşmasına yarayacaktır. Mücadeleyi daha geniş bir çevreye yayacaktır. İşçi-Köylü gazetesi şehir ve köy proletaryasının, orta köylülerin, esnaf ve zanaatkarların, dar gelirli memurların, hizmetlilerin uyanık kesimlerine hitap edecektir. İşçi-Köylü gazetesi bütün millî sınıf ve tabakaların emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı devrimci güçbirliğini, halkımızın millî demokratik hedeflerini savunacaktır.

Devrimci hareket geliştikçe, saflar aşılınca yeni ihtiyaçlar ortaya çıkmaktadır. Son aylarda işçi ve köylü saflarında taraftar bulmak amacını güden yayınların çoğaldığını görmekteyiz. Bunların çoğunluğu, çeşitli TIP ilcelerinin yayınladıkları, çoğu kez sosyalist harekete mal edilmeye çalışılmış olan oportünizmin izlerini taşıyan, küçük ve az sayıda basılan yayınlardır. Bununla birlikte, gösterilen çabalar yeni bir ihtiyacın belirttileri olarak, bunların gerisindeki iyi niyetten dolayı olumlu karşılamak gerekir. Devrimci hareket şehir ve köy emekçileriyle bağlarını kurmak için yeni arayışlar içindedir. Bu yayınlar bu arayışın ifadesidir. Bunları halk gazeteciliği alanında çıraklık denemeleri olarak karşılayabiliriz. (Bu nitelikteki çeşitli yayınların genel bir eleştirisini Aydınlik dergisinin 9'uncu sayısında, 161-167. sayfalarda bulabiliriz.)

Şimdi ise, aynı yönde, daha büyük çapta bir denemenin ilk ürünüyle karşı karşıya bulunuyoruz. Birkaç aydan beri hazırlıkları yapılan ve geniş bir şekilde tanıtılan İşçi-Köylü gazetesi çıkmış bulunuyor. İşçi-Köylü gazetesi yukarıda sözü geçen denemelerden birkaç bakımdan farklıdır. Önce İşçi-Köylü gazetesi büyük boy bir yayındır. Günlük gazetelerin boyunda ve dört sayfa olarak çıkmaktadır. İkincisi, dört-beş bin basılan küçük denemelerin aksine, kırk-elli bin basılmaktadır. Dağıtım çeşitli yollarla en geniş şekilde yapılmaktadır.

Sözünü ettiğimiz küçük yayınlar, genellikle, mevcut bir örgütün çalışmasıdır. Oysa, İşçi-Köylü gazetesi, muhabirlikleriyle, temsilcilikleriyle, dağıtımclarıyla yurdun dört bir yanında başıboş duran devrimci güçleri toparlayan, örgütlendiren bir yayındır. Kurulu bir örgütün yeni bir fonksiyonu değil, küçük bir çekirdek kadronun dağıtım güçleri toparlanmasına, somut bir devrimci çaba etrafında örgütlemesine yarayan bir silâhtir.

İşçi-Köylü gazetesinin gerçekleşmesine sebep olan ihtiyaç üzerinde kısaca durmakta yarar vardır. Bilindiği gibi, bundan bir kaç yıl önce, devrimci hareketin önündeki ödev, bilimsel sosyalizmin Türkiye koşullarına uygulanmasından çıkan Millî Demokratik Devrim düşüncesinin ve bunun bizlere öğrettiği, bugün için tek doğru devrimci şiar olan Tam Bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye şiarının devrimci kadrolara mal edilmesiydi. Bunun için, sosyalist hareket içinde yuvalanan oportünizmin yıkılması gerekmektedir. TÜRK SOLU haftalık dergi olarak bu işin başarılmasında üstüne düşen öncüllük görevini başarıyla yerine getirmiştir. Türkiye'deki proleter devrimcilerin bugün geniş ölçüde başarılı olmuş olan bu ilk devrimci ödevlerinin yerine getirilmesinde TÜRK SOLU dergisi, bir devrimci mücadele silâhi olarak kullanılmıştır. TÜRK SOLU dergisi, oportünizme karşı mücadelede partili ve partisiz proleter devrimcilerine, devrimci gençliğe ışık tutmuştur. Bül-

Yeni ödev devrimci teoriyi kütlelere mal etmek, proleter sosyalist kadrolar ile şehir ve köy emekçileri arasındaki organik bağların kurulmasını sağlamaktır. Bu amaçla, proleter sosyalistlerinin gençlik örgütü, Fikir Klüpleri Federasyonu, geçen aylar içinde, Ege bölgesinde yoğunlaşan ve köylü-gençlik dayanışmasını «köylü-gençlik elele» şiarıyla somutlaştıran kitle eylemlerine girişmiştir. Devrimci gençlik hareketinin şehir ve köy emekçilerine tanıtılması ve bağların kurul-

İşçi-Köylü gazetesi bütün proleter devrimcilerinin, millî bağımsızlık ve gerçek demokrasi ülküsü etrafında birleşen bütün yurtseverlerin ortak çabalarıyla çıkmaktadır. Halkımızın millî demokratik devrim mücadelesinin malıdır. İşçi-Köylü gazetesinde sayısız yurtseverin alnteri vardır. Yaşamaları bütün millîcilerin ortak çabalarıyla ve katkılarıyla mümkün olacaktır. Proleter sosyalistlerine ve bütün yurtseverlere düşen görev, İşçi-Köylü gazetesinin mücadelesine çeşitli şekillerde ortak olmaktır. Herkes üzerine düşeni yaptığı takdirde emperyalizm ve işbirlikçilerinin Anayasasının sınıf ve zümre hâkimiyetine karşı çıkan hükümlerine rağmen yürüttükleri sınıf egemenliği son bulacaktır. Bugün üzerimize düşen somut görev İşçi-Köylü gazetesiyle bağ kurmaktır. İşçi-Köylü gazetesini çevremizde tanıtmak, onu okuyanların çoğalmasında sağlamak, aboneler bulmak, bağış toplamak, muhabirlik ve yazarlık görevi yapmak, dağıtımına yardımcı olmaktır. Her yurtsever İşçi-Köylü'nün gözü ve kulağı olduğu, karşılaşacağı besbelli olan yıkıcı engellere ve sabotajlara karşı onu koruduğu, yayınlanması için gerekli mali kaynakların sağlanmasına yardım ettiği ölçüde, millî demokratik hedefler yönünde yeni mesafeleri aşabileceğiz. Daha ileri adımlar atabileceğiz. İşçi-Köylü'den sonraki hedef, atılacak yeni adım bir günlük sosyalist gazetesinin yayınlanmasıdır.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE !

YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ, MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELESİNİN İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ !

Erdoğan Güçbilmez

TÜRK SOLU, ilgiyle karşılanan Moskova Konferansı Ana Belgesi ve Lin Piao'nun Çin Komünist Partisi 9. Millî Kongresinde okunan raporu yayınlamaya devam etmektedir.

Bu belgenin tam metnini yayınlamaktaki amacımız, Türkiye aydınlarının, sosyalist bloktaki ideolojik tartışma hakkında ilk elden bilgi edinmelerini sağlamaktır.

İKİ BE

Moskova Konferansı Ana Belgesi

A.B.D. ana emperyalist güç

Dünya barışını, halkların millî bağımsızlığını ve güvenliğini tehdit eden bütün bu emperyalist saldırı politikası, kapitalist ülkelerde işçi sınıfından, köylülerden, gençlerden, öğrencilerden, politik tutumları ve dünya görüşlerinden bağımsız olarak, gittikçe daha geniş kitlelerden ve gittikçe daha canlı gelen bir direnime yol açtı. A.B.D.'nin Vietnam'ı istilasına karşı çıkan güçlü protesto hareketleri, Amerikan emperyalizmi ve onu destekleyen yönetimlerin politikalarının bütününe karşı, demokratik kuvvetlerin yürüttükleri mücadeleyi güçlendirdi.

Vietnam halkının kahramanca savaşı, Japonya'da ve diğer Asya ülkelerinde, A.B.D. askerî üslerinin kaldırılması ve bu ülkeleri Pentagon politikasına bağlayan anlaşmaların feshi için yürütülen hareketleri şiddetlendirdi. A.B.D.'de, bizzat saldırının kaynağında, o (Vietnam savaşı T.S.), savaşa ve militarizme karşı mücadeleyi bir kitle hareketini tahrik etti.

Batı Avrupa'da, Devletler arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi ve işbirliği için, Avrupa'nın güvenliği için saldırgan NATO paketine karşı çıkan hareket, gittikçe daha geniş halk kesimlerine yayılıyor. Militarizm ve intikam politikasına karşı aktif bir tutum takınan kuvvetler, bizzat Batı Almanya'da gelişiyor. Amerikan askerî üslerinin bulunduğu ülkelerde, bu saldırı dayanak noktalarının temizlenmesi, gittikçe kuvvetlenen bir talep oluyor.

Lâtin Amerika'da, halklar, Kuzey-Amerikan emperyalizminin, işçilerine hayasızca müdahalesine karşı çıkıyorlar. İşçilerin grev hareketleri, köylülerin mücadeleleri, öğrencilerin ve nüfusun diğer kesimlerinin eylemleri, kıta üzerindeki her yerde, A.B.D. diktasına ve onun askerî plânlarına karşı, geniş yığınların, dirençlerini kuvvetlendirdiklerini kanıtıyor. Bazı ülkelerde, devrimci güçler, oligarşinin ve emperyalizm'in egemenliğine karşı silâhlı mücadeleye başvuruyor. Halkların millî duyguları ve ekonomik güçlükler bugünkü bazı yönetimleri de, önemli ölçüde, emperyalizme karşı tutum takınmak zorunda bırakabilir; aynı şekilde onları, sosyalist ülkelerle, bunların içinde Küba ile, ilişki kurmağa, mevcut ilişkileri geliştirmeğe itebilir. Demokratik ve anti-emperyalist savaşın başında, komünist ve işçi partileri, reaksiyoner iktidar mensuplarının onlara yönelttiği baskılara rağmen, kütelerin haklarını elde etmesi için, devrimci dönüşümler için, cesaret ve feragat ile döğüşüyorlar.

Asya ve Afrika kıtalarında, halkların kuruluş hareketinin gelişmesi, emperyalizmin sahip olduğu duruma güçlü darbeler indiriyor.

Ciddi güçlüklerle rağmen, bu halkların sömürgecilğe ve yeni sömürgecilğe karşı savaşları devam ediyor ve emperyalizme karşı genel hücumu destekliyor.

Son on yılın olayları, açıkça gösterdi ki, Amerikan emperyalizmi, dünya sömürücüsü ve jandarması olarak, kurtuluş hareketlerinin merhametsiz düşmanıdır. Amerikan tekelleri, 10 dan fazla ülkenin ekonomisinde kaplanmıştır; oralarda hergün daha önemli yatırımlar yapmakta ve millî ekonominin anahtar-sektörlerinin kontrolünü elinde tutmaktadır.

Batı-Alman emperyalizmi, ekonomik gücündeki artışı takiben, askerî potansiyelini geliştiriyor, atom silâhlarını elde etmeye çalışıyor ve Batı Avrupa hegemonyası üzerindeki iddiasını doğruluyor. Silâhlanmayı ve milletlerarası yumuşamayı (detente) isteyenlerle her şekilde mücadele ediyor. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika ülkelerinde yeni-sömürgeci bir yayılma politikası güdüyor.

İngiliz emperyalizminin zayıflamasına rağmen, İngiltere, ana emperyalist güçlerden biri olmaya devam ediyor. Afrika'da, Asya'da, Karayipler'de ve Ortadoğu'da sahip olduğu pozisyonu, yeni-sömürgeci metotlarla, bazen ise doğrudan doğruya askerî müdahale ile korumaya çalışıyor. Milletlerarası politikanın büyük problemlerinde, İngiltere, A.B.D.'nin en aktif yardımcısı olarak hareket ediyor. NATO'nun ana saldırgan güçlerinden biridir ve Batı Almanya ile daha sıkı bir ittifak kurmanın çarelerini aramaktadır.

Japon emperyalizmi, esas olarak Asya'da, kuvvetini arttırıyor ve yayılıyor. Amerikan emperyalizmi ile çeşitli bağları olan Japon yönetici çevreleri, ülkelerini, A.B.D.'nin, Vietnam halkına karşı savaşta ve Kore halkına karşı yıkıcı faaliyetlerde kullandığı bir silâh deposu haline getirdiler.

Fransız emperyalizmi, dünya ekonomi ve politikası içindeki yerini korumaya ve sağlamlaştırmaya gayret ediyor. Nükleer bir vurucu kuvvet meydana getirmek yolunda inatla yürüyor ve elverişli ölçüler içinde silâhlanmayı sağlamak için görüşmelere oturmaya reddediyor. Guadelup, Martinik, Reünion ve diğer Afrika ve Okyanus ülkeleri üzerinde sömürgeci baskıyı sürdürüyor ve onların kendi geleceklerini tayin ve kendi işlerini bizzat kendilerinin yönetme haklarını reddediyor. Eski sömürgelerinde korumakta olduğu tesirini devam ettirerek, ve sömürgeci politikanın yeni metotlarını uygulayarak, o, özellikle Afrika'da faal (aktif) dir.

Tekelci İtalyan emperyalizmi de; yayılma sahasını arttırıyor.

Bu değişik emperyalizmler arasında ve bütünü ile kapitalist dünyanın sinesinde, ekonomik gelişme farklılıkları artıyor. Hayat, nüfuz bölgeleri için, emperyalist güçler arasındaki, kapitalist tekeller arasındaki mücadele hakkındaki Marksist-Leninist tezin ge-

çerliğini doğruluyor. Endüstriyel ve ticarî rekabet derinleşiyor, mâliye ve para üzerindeki savaş genişliyor. Batı Avrupa'da, özellikle Ortak Pazar içinde, rekabet büyüyor. Aynı şekilde Avrupa'nın kapitalist ülkeleri ve A.B.D. arasındaki rekabet de büyüyor. Ve şimdi, pazarlar ve maksimum kâr için yapılan bu döğüşte, Japon emperyalizmi de aktif şekilde mücadele alanındaki yerini alıyor.

Emperyalist ülkeler arasındaki gelişmeler

Emperyalistlerarası gelişmeler yalnız ekonomik alanda ortaya çıkmıyor. NATO ciddi bir buhran geçiriyor. Asya'da kurulmuş olan saldırgan paktlar (CENTO, SEATO) çatlıyor. Batı Avrupa, kapitalist ülkeler arasında bir uyumsuzluk sahası oluyor. Bu, dünya emperyalist sistemini zayıflatıyor ve Amerikan emperyalizminin hâkim olma niyetlerine karşı çıkıyor.

Emperyalist ülkelerin yönetici çevrelerinde, savaş üzerinde aşırı ölçüler ortaya koyan aşırı-kuvvet taraftarı (ultra-bellicistes) grupları ile, dünyadaki sınıfların yeni kuvvet ilişkilerini, sosyalist ülkelerin artan gücünü göz önüne alarak, milletlerarası problemlere, onları farklı rejimlerdeki devletler arasında barış içinde bir arada yaşama esprisi içinde düzenlemek üzere, daha gerçekçi bir şekilde yaşananlar arasındaki iç gelişmeler, aynı şekilde derinleşiyor. Bazı ülkelerdeki yönetici çevreler, Avrupa'da savaşı ve daha sonraki gelişmeleri takiben ortaya çıkan durumu göz önünde tutmanın zorunluluğunu anlıyorlar: Alman Demokratik Cumhuriyetini tanıma zorunluluğunun bilincine varmaya başlıyorlar, A.B.D.'nin baskısına rağmen, birçok yönetim, Vietnam Demokratik Cumhuriyetini ve Çin Halk Cumhuriyetini tanıdılar.

Komünist ve işçi partileri, işçi sınıfı ve anti-emperyalist güçler, hasım kamptaki bütün çelişkileri göz önünde tutuyorlar ve onları derinleştirmeye, onlardan barış ve gelişme yararına faydalanmaya bütün güçleriyle uğraşıyorlar.

Emperyalist güçlerin herbiri, kendi öz çıkarını gözetiyor. Aynı zamanda, onlar, dünya emperyalist sisteminin bir halkasını teşkil ediyorlar.

Zamanımızın emperyalizmi, iki sistem arasındaki mücadelenin şartlarına ve bilimsel ve teknik devrimin ihtiyaçlarına uymaya çalışarak, yeni bazı özellikler gösteriyor. Tekelci devlet karakteri kuvvetleniyor. Gittikçe daha geniş şekilde, üretimin ve sermayenin tekelci terâkümünün devlet tarafından teşvik edil-

(Devamı 10. sayfada)

Bir siyasal iktidarı devirmek için herşeyden önce bir kamuoyu yaratmak ve ideolojik alanda çalışma yapmak daima zorunludur. Bu, devrimci sınıf için olduğu kadar, karşı-devrimci sınıf için de böyledir.

Lin Piao'nun Raporu

Proletarya tarafından burjuvaziye ve bütün öbür sömürücü sınıflara karşı yürütülen büyük bir politik devrimdir; Çin Komünist Partisi ve Devrimci halk tarafından (Partinin) önderliği altında Kuomintang gericilerine karşı yürütülen uzun mücadelenin bir devamı, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin bir devamıdır.

1961 Büyük Önder Başkan Mao'yu sosyalist yolda yürümekte izlemeye kararlı olan kardeşlerim Çin proletaryası fakir ve orta harice koyular, Halk Kurtuluş Ordusu, devrimci kadrolar ve devrimci aydınlar artık, Liu Shao-chi ve çetesinin restorasyon faaliyetlerini hoş görmezlerdi ve büyük bir sınıf savaşı bu yüzden kaçınılmaz hale gelmişti.

1961 Şubatındaki konuşmasında Başkan Mao'nun belirttiği gibi:

Gemişte biz, kırık bölgelerde, fabrikalarda, kültürel alanlarda mücadeleler yaptık ve sosyalist eğitime hareketini uyguladık. Oysa bütün bunlar sorunu çözmeyi başaramadı, çünkü geniş yığınları karanlık durumumuzu açıkça sumulu bir şekilde ve aşağıdan teşhir ettirmek üzere bir biçim, bir yöntem bulamadık.

Şimdi bu biçimi bulmuş bulunuyoruz. Bu Büyük Proleter Kültür Devrimidir. Ancak yüz milyonlarca kimsenin görüşlerini serbestçe belirtmeleriyle, büyük afişler yazmaları ve büyük münazaralar yapmalarıyla ki örnekler ve partiye girmenin yollarını bulmuş olan düşman ajanları ve iktidardaki kapitalist yolcular teşhir edilebildiler ve bunların kapitalizmi restore etmek fesatları bastırıldı. Liu Shao-chi'nin sınanmasına özellikle geniş yığınların katılımıdır ki onun eski çizgide karşı-devrimci, döneke, gizli hain ve kaçak olarak gerçek oyunlarını aydınlatılabildi. Partinin Sekizinci Merkez Komitesinin Genişletilmiş On İkinci Genel Kurul Oturumu, Liu Shao-chi'nin gerek Parti içinde gerekse dışındaki her türlü mevkiden uzaklaştırılmasına ve Parti'den derhal ve daimi olarak atılmasına karar verdi. Bu, yüz milyonlarca insan için büyük bir zaferdir. Proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi teorisi esasları üzerinde büyük öğretmenimiz Başkan Mao, Büyük Proleter Kültür Devrimini şahset başlattı ve yönetti. Bu gerçekten de «kesinlikle gerekli ve tam zamanında» olmuştur ve Marxizm - Leninizm'in teorisi ve uygulanmasına yeni ve büyük bir katkıdır.

II. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yolu hakkında

Büyük Proleter Kültür Devrimi, proletarya diktatörlüğü koşulları altında, büyük önder Başkan Mao tarafından bizzat başlatılan büyük bir siyasal devrimdir, büyük bir üstyapı devrimidir. Amacımız, revizyonizmi ezmek. İktidarın burjuvazi tarafından gaspedilen kısmını geri almak, üstyapıda proletarya diktatörlüğünü, bütün kültürel alanlar da dahil olmak üzere, her alanda uygulamak ve ülkemizin sosyalizm yolunda dev adımlarla ilerlemeye devam etmesini sağlamak üzere sos-

yalizmin ekonomik temelini güçlendirmek ve yerleştirmektir.

Daha 1962 yılında, Parti'nin Sekizinci Merkez Komitesinin Onuncu Toplantısında, Başkan Mao şunları söylemişti:

Bir siyasal iktidarı devirmek için herşeyden önce bir kamuoyu yaratmak ve ideolojik alanda çalışma yapmak daima zorunludur. Bu, devrimci sınıf için olduğu kadar, karşı-devrimci sınıf için de böyledir.

Başkan Mao'nun bu sözleri, Liu Shao-Chi'nin revizyonist kliğini tam beyninden vurmuştur. Bu klik, yalnızca proletarya diktatörlüğünün devrilmesini hazırlamak için bir kamuoyu yaratmak amacıyla ki, kontrolleri altındaki çeşitli yerlerde proletarya üzerinde bir karşı-devrimci diktatörlük kurarak ve zehirli otları delicesine saçarak, ideoloji alanını ve üstyapıyı ele geçirmek için hiçbir çabaya esirgememiştir. Onları siyasal bakımdan devirmek istiyorsak, onların karşı-devrimci kamuoyunu, devrimci bir kamuoyu ile yememiz gerekmektedir.

Başkan Mao, ideolojik alandaki mücadeleye daima büyük bir önem vermiştir. Ülkemizin kurtuluşundan sonra, Başkan Mao birçok fırsatlarda, Wu Hsun'un Yaşantısı filmi'nin, karşı-devrimci Hu Feng kliğinin, «Kızıl Oda Düşü» incelemelerinin v.b. eleştirilmesini sağlamıştır. Bu kere de, Liu Shao-Chi ve çetesinin işgalindeki burjuva mevzilerine tüm Parti'nin yaptığı saldırıya önderlik eden gene Başkan Mao olmuştur. Başkan Mao, Doğru Düşünceler Nereden Gelir? (Where Do Correct Ideas Come From?) adlı ünlü yazıyı ve diğer belgeleri yazmış, bu yazılarında, Liu Shao-Chi'nin burjuva idealizmini ve metafiziği eleştirmiş; Liu Shao-Chi'nin kontrolundaki edebiyat ve sanat dairelerini «hâlâ «ölülerin» yönetiminden» olarak nitelemiş; Kültür Bakanlığını «eğer Kültür Bakanlığı niteliğini değiştirmeyi reddederse, kendisine yeni bir ad verimeli ve İmparatorlar, Krallar, Generaler ve Başbakanlar Bakanlığı, Alimler ve Güzeller Bakanlığı, yahut da Yabancı Mumyalar Bakanlığı denimelidir» sözleriyle yermiş; aynı şekilde, Sağlık Bakanlığına da «Şehirdeki Ağalar Ağalarının Sağlık Bakanlığı» adının verilmesi gerektiğini söylemiştir. Başkan Mao'nun çağrısı üzerine, proletarya ilk defa, o zamana kadar toprak ağası ve kapitalist sınıflar tarafından kutsal ve dokunulmaz alanlar olarak görülen Pekin Opera, Bale ve Senfonisinde devrime girişmiştir. Bu savaş oldukça çetin geçmiş, fakat Liu Shao Chi ve çetesinin akla gelebilecek her türlü direniş ve sabotajına rağmen, proletarya, güçlü mücadelelerden sonra önemli başarılar kazanmıştır. Böylece, bazı şahane, örnek devrimci tiyatro çalışmaları yaratılmış ve kahraman işçi, köylü ve asker tipleri sahnelerde nihayet görülmeye başlanmıştır. Bundan sonra, Başkan Mao, Hai Jui Dairenden atılıyor (Hai Jui Dismissed from Office) adlı eser ve diğer zehirli yayınların eleştirisine başlamış ve saldırıyı, revizyonist kliğin sığınağına, Liu Shao-Chi'nin kontrolü altındaki o gelişmez, sınıksız «bağımsız krallığa», yani es-

ki Pekin Belediye Parti Komitesi'ne yöneltmiştir.

Başkan Mao'nun kişisel önderliği altında hazırlanan 16 Mayıs 1966 tarihli sirküler, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin teorisini, stratejisini, ilkelerini ve siyasetini ortaya koymuş ve bütün hareket için büyük bir program niteliğinde olmuştur. Sirküler, bu büyük devrimi bastırma amacıyla Liu Shao-chi'nin burjuva karargâhı tarafından yayımlanan «Şubat Taslağı»'nı baştan aşağı eleştiriyor ve bütün Parti'ye ve ulusa, mücadelenin mızraklarının Parti'ye sızan burjuvalara çevrilmesine, «hâlâ civarımızda yuvalanan Krusçev türünden insanların» maskelerinin düşürülmesine özel bir çaba gösterilmesi için çağrıda bulunuyordu. Bu, büyük bir siyasal devrimi rayına oturtmak amacıyla bütün ülke halkını seferber etmek için yapılmış büyük bir çağrıydı. Aynı Sirküler'deki bir kararın kurulan ve Merkezî Komiteye bağlı Kültürel Devrim Grubu, Başkan Mao'nun kültür devrimi çizgisini eksiksiz uygulamıştır.

Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisinin rehberliğinde, geniş devrimci kitleler kavgaya girdiler. Merkezî Komitenin çağrısı üzerine, Pekin Üniversitesinde büyük bir karakter afişi yazılı-Kısa bir süre sonra da, gerici burjuva fikirlerini eleştiren karakter afişleri memleketin dört bir yanında görülmeye başladı. Nihayet, Kızıl Muhafızlar ayağa kalktılar, geniş kitleler hâlinde ileriye atıldılar; devrimci gençler, cesur ve korkusuz, yolları açtılar. Paniğe kapılan Liu Shao-Chi kliği öğrenci ve gençlerin devrimci hareketlerini zalim bir şekilde bastırarak, gerici burjuva niteliğini hemen belli etti. Ancak, bu ölüm yatağındaki mücadelesinde kendilerine fazla zaman kazandırmadı. Başkan Mao, Parti'nin Sekizinci Merkezî Komitesinin Onbirinci Toplantısını yapmasını sağladı. Kendisinin başkanlık ettiği bu toplantıda, Büyük Proleter Kültür Devrimi Hakkında Çin Komünist Partisinin Kararı (16 Nokta Kararı) başlıklı programatik belge kabul olundu. Başkan Mao, Karargâhı Bombalayın adlı karakter afişini yayınladı ve böylece Liu Shao-Chi'nin burjuva karargâhının niteliğini ortaya koydu. Kızıl Muhafızlara gönderdiği mektupta Başkan Mao, muhafızların devrimci eylemleri hakkında şunları söylüyordu:

Toprak ağaları sınıfına, burjuvaziye, emperyalistlere, revizyonistlere ve onlar adına yarışan köpeklere gazabınızı bildirin ve onların şiddetle aleyhinde bulunun. Onlar, işçileri, köylüleri, devrimci entellektüelleri ve devrimci parti ve grupları sömürmekte ve ezmekte, gericiilere karşı yapılan ayaklanmanın haklı olduğunu göstermektedirler. Sizleri yürekten destekliyorum.

Bundan sonra, sekiz ayrı vesileyle, Başkentte Tien An Men'de, ülkenin her tarafından gelen 13 milyon Kızıl Muhafız ve diğer devrimci kitleleri kabul etti ve bu, bütün memleket halkının devrimci savaş iradesini arttırdı. İşçilerin, köylülerin ve devrim görevlilerinin devrimci hareketleri hızla gelişti.

(Devamı 11. sayfada)

Moskova Konferansı Ana Belgesi

(Orta sayfadan devam)

mesi gibi, millî gelirin her gün daha büyük bir kısmının devlet tarafından bölüştürülmesi gibi, tekellere verilen askeri siparişler, sınaî programların ve bilimsel araştırmaların idari finansmanı, millî ölçüde ekonomik gelişme programlarının kurulması, emperyalist bütünlüme politikası, sermaye ihracının yeni şekilleri gibi manivelâlardan (leviers) faydalanıyor.

Tekelci devletin, hâkim durumdaki tekeli sermaye çıkarlarını gözetken şekiller ve ölçüler içinde gerçekleştirdiği düzenleme, buna rağmen, kapitalist pazarın kendiliğinden doğan (spontane) kuvvetlerini itaat altına alamamıştır. Hemen hemen hiçbir kapitalist devlet, ekonomisini, önemli devri (cycloques) dalgalanma ve gerilemelerden kurtaramamıştır; endüstrinin gelişmesinin yükselen bir tempo gösterdiği devreleri, bazı ülkelerde, alçalan bir tempo gösterdiği devreler ve bazen âni üretim düşmeleri takip ediyor. Kapitalist sistem ağır bir malî ve para krizi geçiriyor.

Bilimsel ve teknik devrenin, insanlığın önüne, tabiatı değiştirmek, hudutsuz maddî servetler yaratmak, insanın yaratıcı gücünü on misli arttırmak olanaklarını, bugüne kadar rastlanmadık şekilde, açmıştır. Buna rağmen, kapitalizm, olanaklarını herkesin daha iyi olması için kullanacak yerde, bilimsel ve teknik devrimden, onu emekçilerin sömürülmesini arttıracak bir araç olarak kullanarak, kârını arttırmak için faydalanıyor.

Bilimsel-teknik devrim, ekonominin sosyalizasyonu sürecini hızlandırıyor: tekellerin egemenliği altında, ulaşmaz sosyal çelişkiler, daha dikkate değer ve daha keskin boyutlara erişiyor. Yalnız kapitalizmin klâsik çelişkileri ağırlaşmakla kalmıyor, fakat aynı zamanda yeni çelişkiler ortaya çıkıyor. Bunlardan en belirgin, bilimsel-teknik devrimin actığı herikülâde perspektif ile kapitalizmin bunun bütün toplumun yararına kullanılmasını önlemek üzere ortaya çıkardığı engeller arasındaki çelişkidir. Kapitalizm millî servetleri israf ediyor, bilimsel keşiflerin büyük bir bölümünü ve muazzam maddî kaynakları savaş amaçları için kullanıyor. Bu, aynı şekilde üretimin sosyal karakteri ile onu düzenliyen devletin tekeli karakteri arasındaki çelişkidir. Bu, yalnız emek-sermaye çatışmasının sürekli ağırlaşması değil, fakat aynı şekilde, milletin büyük çoğunluğunun çıkarları ile malî oligarşinin çıkarları arasındaki uzlaşmaz çelişkinin derinleşmesidir.

En gelişmiş kapitalist ülkelerde dahi, milyonlarca insan işsiz kalmıştır, yoksulluğu ve yarınına güvenememenin korkusunu bilmektedir. «Geleceğin devrimi», «Sosyal bölüşme» sloganlarına rağmen kapitalist sömürü kuvvetleniyor. Ücretlerin artışı, emeğin üretkenliğinin, yoğunluğunun ve sosyal ihtiyaçların artışının gerisinde kalıyor ve tekellerin kârlarının artışı ile aralarında hiçbir ortak ölçü bulunmuyor. Küçük köylülerin durumlarının bozulması devam ediyor. Orta hallilerin büyük bir kısmının durumu kötüleşiyor.

Kapitalizmin dengesizliği artıyor. Birçok ülkede, geniş emekçi yığınların derin ve ka-

rarlı bir değişikliğin zorunlu olduğunun bilincine varmalarına yol açan, politik ve sosyal krizler patlak veriyor.

Fransa'daki 1968 Olayları ve Diğerleri

Bunun birinci plândaki örneğini, komünistlerin önemli rol oynadıkları ve emekçilere hatırı sayılır avantajlar sağladıkları güçlü grev hareketi ile birlikte, Fransa'da 1968 yılı Mayıs ve Haziranında cereyan eden olaylar verdi. Bu olaylar bir taraftan işçi sınıfı, çok sayıda aydın ve öğrenci kütlesinin önemli bir bölümü ile diğer taraftan De Gaulle'cü rejim ve tekellerin iktidarı arasında ciddi bir çatışmaya yol açtı. Bu çatışma demokrasi ve sosyalizm için savaşta yeni olanaklar ortaya çıkardı.

İtalya'da, millî ölçüde grev hareketlerinin sürekli gelişmesi, sol kuvvetlerin büyük politik mücadelelerdeki çıkışları ve seçim başarıları, egemen sınıfların, sayesinde kapitalizmin devamlılığını sağlamaya çalıştığı merkez-sol politikasını kuvvetle sarstı.

İspanya'da, yığınların mücadelesi, istisnai ölçülerini yeniden gözden geçirmek zorunda kalan Franco'nun faşist diktatörlüğünü zayıf düşürdü; baskıya rağmen, mücadele gelişiyor ve yeni sosyal kesimlerin, geniş bölgelerin hisleri anti-franquist muhalefetle birleşiyor.

Büyük-Britanya'da, «işçi» hükümeti tarafından hücumu uğrayan sendikaları ve grev haklarını savunmak üzere, özellikle politik grevlerle, önemli bir sınıf mücadelesi gelişiyor.

Sınıf mücadeleleri, grevler ve çalışanların, öğrencilerin ve halkın diğer kesimlerinin eylemleri Japonya'da, Meksika'da, Brezilya'da, Arjantin'de, Federal Almanya'da, Uruguayda, Belçika'da, Portekiz'de, Şili'de, Hindistan'da, Pakistan'da, Türkiye'de, diğer ülkelerde ve Batı Berlin'de yoğunlaşmaktadır. Demokratik hareketin gelişmesi, aynı şekilde, birçok ülkede, örneğin Japonya'da, komünistlerin ve diğer ilerici kuvvetlerin seçimlerde kazandığı başarılar da kendini gösteriyor. Hindistan'ın bazı devletlerinde, komünistleri de içeren demokratik cephe yönetimleri teşkil edildi. Finlandiya'da, komünistleri de içeren bir yönetim kuruldu.

Kapitalist dünya krizinin derinliği, bir kez daha ve özellikle çarpıcı bir biçimde, A.B.D. de, dünya emperyalizminin bu dayanağında cereyan eden sınıf çatışmasının yükselişi ile, doğrulandı. Zenci Ghetto'larında, ırk ayırımına, sefalete, açlığa, polis zulmüne karşı bir isyan dalgası patladı. Düzünelerle Amerikan şehri, birçok cinayet işleyen polis ve orduya karşı verilen inatçı bir dövüş sahne oldu; binlerce zenci tutuklandı.

Çoğunlukla, hükümetin baskı ve tehditlerine rağmen ve gerici sendika yöneticilerinin iradesine karşı olarak, doğuşçu grevler patlak verdi. Sendikalarda, basit üyelerin ve ilerici kuvvetlerin sesleri daha büyük bir kuvvetle işitildi. Çalışanların önemli bir bölümü Vietnam savaşına karşı çıktı.

A.B.D.'nin aydınları, liberal düşünceli kişileri ve dindar çevreleri, gittikçe daha çok sayıda, sosyal protesto ve savaş aleyhtarlığı hareketlerine katılıyorlar. Gençlik içinde, özellikle beyaz ve siyah öğrenciler, Vietnam savaşına karşı, askere almaya karşı, ırk ayırımına karşı, üniversiteler üzerinde tekellerin egemenliğine karşı, değişik biçimler altında bir ayaklanmaya yardımcı oldular. Gericiğin cevabı, siyasî şahsiyetlerin kat'i baskının artırılması ve büyük ölçülere şaran şiddet oldu. Ünlü «Amerikan hayat tarzı» dünyanın gözünde değerini kaybetti.

Heryerde, tekeli burjuvazi, mevcut sistemde devrimci dönüşümler yapılmadan, çalışanların bütün isteklerinin gerçekleşmesinin mümkün olduğu hayalini yaymağa gayret ediyor. Kapitalizmin bünyesinde mevcut olan sömürü ve saldırıyı gizlemek için, bunlar, («halk kapitalizmi», «genel refah devleti», «bolluk toplumu» v.s.) gibi çeşitli savunma teorileri ortaya çıkardılar. Devrimci işçi hareketi, bu aldatıcı görüşleri açığa vurdu ve onlara karşı cesur bir savaş verdi. Böylece, hergün daha iyi duruma geçtiklerine dair emperyalizmin bilinen ideolojisinin içine dürtüğü krizi derinleştirdi.

Ne insanlığın bilinci, ne de aklı emperyalizmin cürümlerine katlanamaz. Emperyalizm, onlarca milyon insan hayatına mal olan iki dünya savaşının sorumluluğunu taşıyor. O, bugüne kadar görülmemiş ölçüde, büyük insan ve malzeme kaynaklarını yutan, bir savaş makinesi yarattı. Silâhlanma yarışını daha da hızlandırarak, onlarca yıl ilderdeki yeni silâhların imalatını plânlıyor. İnsanlık üzerine, yüz milyonlarca kişinin yok olacağı, bütün ülkelerin harap olacağı bir nükleer dünya savaş tehlikesinin ağırlığını koyuyor.

Emperyalizm, faşizmi, bu politik terör ve ölüm kampları rejimini doğurdu. Yapabildiği her yerde, emperyalizm, demokratik hak ve hürriyetlerine hücum ediyor, insanlık vekarı ile istihza ediyor ve ırkçılığı besliyor.

Emperyalizm, milyonlarca insanın sefalet ve ızdırabından sorumludur. Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde pek iyi bildiği durumun, sefalet, hastalık, alfabetizlik ve ilkel sosyal şartlar içinde yaşayan geniş yığınların, baş suçlusudur. Bütün etnik grupların yok olmaya o mahkûm ediyor.

Sosyal gelişmenin çizdiği yol gösteriyor ki, emperyalizm, halkların, milletlerin geniş sosyal kesimleri ile, kafa ve kol emekçilerinin hayâtı çıkarları ile çatışma haline girmiştir. Yeni emekçi yığınları, halkın bütünü de emperyalizmin karşısına dikiliyorlar.

Emperyalizmin, insanlığı daha da korkunç felâketlere sürükleyebilecek olan, caniyane hareketlerine bir son vermek üzere, işçi sınıfı, demokratik ve devrimci güçler, halklar birleşmek ve birlikte hareket etmek zorundadır. Saldırganları durdurmak, insanlığı emperyalizmden temizlemek; işçi sınıfının, barış, demokrasi, millî bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele yürüten bütün anti-emperyalist güçlerin önündeki görev budur.

(Devamı gelecek sayıda)

Lin Piao'nun Raporu

(Orta sayfadan devam)

Artan sayıda karakter afişleri bozkır yangınları gibi yayılıyor, «gericilere karşı ayaklanmak haktır» sloganı bütün ülkede çınlıyordu ve yüz milyonlarca insanın, Liu Shao-Chi'nin burjuva karargâhını bombalama mücadelesi gevkle geliştirdi.

Hiçbir gerici sınıf, kendi isteğiyle tarih sahnesinden inmez. Devrim burjuvazinin gaspettiği iktidar bölümlerine dokununca, sınıf mücadelesi daha da keskin bir hâl aldı. Liu Shao-Chi'nin düşüşünden sonra, onun revizyanist klığı ve çeşitli yerlerdeki ajanları, «herkesten şüphelenmek», «herkesi devirmek» gibi şekil bakımından «sol», fakat esas itibarıyla sağ sloganlar ortaya atarak, çoğunluğa sert vurmak ve kendilerinden olan bir avuç insanı korumak gibi boş bir çabayla, pek çok kereler taktik değiştirdiler. Bundan başka, devrimci kitleler arasında ayrılıklar yarattılar ve kendilerini korumak için devrimci kitlelerin bir bölümünü istedikleri yöne çevirdiler, aldattılar. Proleter devrimcileri bu oyunları ezince, yeni bir çılgınca karşı-saldırıya geçtiler ki bu da 1966 kısı ile 1967 baharı arasındaki ters akımdır.

Bu ters akım, Başkan Mao'nun önderliğindeki proleterya karargâhına yönetilmişti. Genel program olarak şu şekilde özetlenebilir: Parti'nin Sekizinci Merkezi Komitesi'nin Onbirinci Toplantısında alınan kararları bir yana atın; geniş kitlelerin daha o zamandan kınamaya ve gözünden düşürmeğe başladığı, Liu Shao-Chi başkanlığındaki devrim burjuva karargâhı ve gerici burjuva siyaseti hakkında alınan kararları değiştirin; devrimci kitle hareketini bistririn ve ona karşı koyun. Ancak, bu ters akım Başkan Mao tarafından ciddi bir şekilde eleştirildi ve geniş devrimci kitlelerin direnişleriyle karşılaştı ve devrimci kitle hareketinin esas akımının ileriye doğru akmasını önleyemedi.

Devrimci hareketteki sapmalar ve dönüşler, geniş kitlelerin siyasal iktidarın önemini iyice kavramlarına yardım etti: Liu Shao-Chi ve getesinin kötülük yapabilmelerinin başlıca nedeni, birçok birimlerde ve mahallerde proleterya iktidarını gaspetmiş olmaları devrimci kitlelerin ezilmelerinin başlıca nedeni ise, bu yerlerde iktidarın proleteryanın elinde olmaması bazı birimlerde sosyalist mülkiyet sistemi sadece şekil olarak vardı. Gerçekte ise, liderlik bir avuç döneç, düşman ajanı veya iktidardaki kapitalizm yolcuları tarafından gaspedilmişti ya da eski kapitalistlerin ellerinde kalmaya devam ediyordu. Özellikle, iktidardaki kapitalizm yolcuları, «üretime sarılmak» bahanesi altında yatan devrimi ezme çabaları başarısızlığa uğrayıp, ekonomizmin belâhı karşı-devrimci rüzgârını estirmeye başladıkdan sonra, geniş kitleler, sadece yitirilen iktidarı yeniden elde etmek suretiyle, iktidardaki kapitalizm yolcularının yenilmesinin mümkün olabileceğini daha iyi bir şekilde anlamışlardır. Başkan Mao'nun önderliğiyle ve onun başkanlığındaki proleterya karargâhının desteğiyle, devrimci bir geleceğe sahip Shanghai'nin işçi sınıfı, cesaretle ileri atılmış ve geniş devrimci kitleler, devrimci kadrolarla birleşerek, 1967 yılında aşağılardan başlayarak, Belediye Parti Komitesinde ve Belediye Halk Konseyinde, iktidarı kapitalizm yolcularından almıştır.

Başkan Mao, Shanghai'de, Ocak ayında ki devrim fırtınasının ortaya çıkardıklarını tam zamanında derlemiş ve bütün ulusa şu

çoğrıda bulunmuştur: «Proleter devrimcileri, birleşiniz ve kapitalist yolu seçen, iktidardaki bir avuç Partiliden iktidarı alınız.» Bundan sonra, Başkan Mao, şu emri veriyordu: «Halk Kurtuluş Ordusu, Sol'daki geniş kitleleri desteklemelidir.» Başkan Mao, daha sonra Heilungkiang ilindeki ve diğer illerde belediyelerdeki tecrübeleri gözden geçirmiş ve devrimci komitelerin kuruluş ilkelerini ve siyasetini ortaya koymuştur. Buna göre, komiteler, devrimci bir üçlü teşkil etmek üzere devrimci kadroların temsilcilerini, Halk Kurtuluş Ordusu temsilcilerini ve devrimci kitlelerin temsilcilerini içlerine alacaklar, böylece iktidarın ele geçirilmesi için uluşça yapılan mücadeleyi ilerleteceklerdir.

Proleterya ve burjuvazi arasındaki iktidarı ele geçirme mücadelesi, bir ölüm-kalım mücadelesi oldu. 1967 yılı Ocak ayında, Shanghai'deki devrim fırtınası ile 1968 Eylül'ünde Tibet ve Sinkiang Devrim Komitelerinin kurulması arasında geçen bir yıl dokuz aylık süre içinde, iki sınıf ve iki ayrı yol tekrar siyasal güçlerini sınadılar, proleter ve proleter olmayan fikirler arasında siddetli mücadeleler geçti ve son derece karmaşık bir durum ortaya çıktı. Başkan Mao'nun söylediği gibi:

Geçmişte Kuzey'le ve Güney'le savaşlık. Bu savaşlarda savaşmak kolaydı, zira düşman belliydi. Günümüzdeki Büyük Proleter Kültür Devrimi bu tür savaşlardan çok daha güçtür.

Burada önümüze çıkan sorun, ideolojik hatalar yapanlarla, kendileriyle aramızdaki çelişkinin halk ve düşman arasındaki çelişki olanların karşılık bulunmalarıdır ve bir süre için bunları ayırmak güç olacaktır.

Herşeye rağmen, Başkan Mao'nun akıllı önderliği sayesinde, bu güçlüğü nihayet yenmiş bulunuyoruz. 1967 yazında, Başkan Mao Yangste Nehri'nin Kuzeyini ve güneyini geçerek, geniş devrimci kitlelerin, yavaş yavaş, kendimizle düşman arasındaki çelişkileri halk arasındaki çelişkilerden ayırabilmelerine rehberlik etmek, büyük devrimci ittifakı tam anlamıyla sağlayabilmek, devrim üçlüsünün bir araya gelmesine önderlik etmek ve küçük burjuva fikirli insanları proleterya devrimi yoluna getirebilmek amacıyla, son derece önemli bazı talimatlar verdi. Bunun sonucu olarak, geniş kitleler mücadele içinde çelkenirken, düzensizlik içine düşen düşmanın kendisi oldu.

Kendilerini kitlelerin içine gizlemiş bulunan bir avuç döneç, düşman ajanı niteliği değişmemiş toprak ağası, zengin köylü, karşı-devrimci, kötü unsurlar ve sağcılar, faaliyetlerine gelen havayı bulana kadar kendilerini açığa vuramazlardı. 1967 yazında ve 1968 baharında, bu unsurlar, doğru kararları değiştirebilmek için hem sağ'dan, hem de aşırı «soldan zararlı rüzgârları ettirmeye başladılar. Saldırıları, Başkan Mao önderliğindeki proleterya karargâhına, Halk Kurtuluş Ordusuna ve yeni doğan devrim komitelerine yöneltildi. Bu arada, kitleleri birbirleriyle mücadeleye kıskırtıyorlar ve karşı-devrimci kampo küklerini örgütleniyorlardı. Amaçları, iktidarın proleteryanın geri alınması gibi boş bir emeldi. Ancak, sefleri Liu Shao-Chi gibi, bu bir avuç zararlı insan da niha-

yet açığa vuruldular. Bu, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin büyük bir başarısı oldu.

III. MÜCADELE - ELEŞTİRİ - DÖNÜŞÜ (transformation) GÖREVLERİNİN BİLİNCİ BİR ŞEKİLDE YÜRÜTÜLMESİ HAKKINDA

Bütün diğer devrimlerde olduğu gibi, bu andaki büyük devrimin de, üstyapı içindeki temel sorunu siyasal iktidardır; liderliğin hangi sınıfın elinde bulunacağıdır. Taiwan ili haric olmak üzere, memleketin her yanındaki bütün illerde, belediyelerde ve egemen bölgelerde devrim Komitelerinin kurulmuş olması, bu devrimin kazandığı büyük ve kesin zaferi göstermektedir. Ancak, devrim henüz bitmiş değildir. Proleterya mücadele-eleştiri-dönüşüm (transformation) görevlerini bilimli bir şekilde yürütmeye devam etmek ve üstyapıdaki sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek zorundadır.

Başkan Mao diyor ki:

Genel olarak, bu fabrikada mücadele-eleştiri-dönüşüm şu aşamalardan geçer: Üçlü bir devrim komitesinin kurulması; kitle eleştirisinin ve ayıklamasının gerçekleştirilmesi; sınıf saflarının özleştirilmesi; Parti örgütünün yerleştirilmesi ve idari yapının basitleştirilmesi, mantıklı olmayan kural ve yönetmeliklerin değiştirilmesi, büro hizmetlerinin atelyelere gönderilmesi.

Bizler, Başkan Mao'nun talimatlarına uymalı ve bu görevlere her fabrikada, her okulda, her komünde ve her birimde derinine titizlikle, gerçekçi ve uygun bir şekilde yerine getirmeliyiz.

Önünde binbir iş olan devrim komiteleri bu işlerin başlıcalarına eğilmek zorundadır: Mao Çe Tung Düşünüşü'nün canlı bir şekilde öğrenilip uygulanmasını bütün işlerin en başında görmeli ve Mao Çe-tung Düşünüşünü herşeye egemen kılmalıdır. Mao Çe-tung Düşünüşü, yıllardan beri bütün parti'ye ve tüm ulusa, devrimin yönünü göstermektedir. Fakat, Liu Shao-Chi ve karşı-devrimci revizyonist getesi, Başkan Mao'nun talimatlarının yolunu kestiklerinden, geniş kitleler bu sesi doğrudan doğruya duyamamaktaydılar. Bu büyük devrimin fırtınaları «cehennem yöneticilerinin sayılarını» yoketmiş ve Mao Çe-tung Düşünüşü'nün geniş devrimci kitlelere doğrudan doğruya ulaşmasını mümkün kılmıştır. Bu, büyük bir zaferdir. 700 milyon nüfuslu büyük bir ülkede, Mao Çe-tung Düşünüşü'nün böyle geniş bir şekilde yayılması, Büyük proleter Kültür Devrimi'nin en kayda değer başarısıdır. Bu devrimde, yüz milyonlarca insan, Başkan Mao Çe-tung'dan Sözler (Quotations From Chairman Mao Tsetung) kitapçığını devamlı olarak yanlarında taşımakta ve onu bilimli bir şekilde öğrenip uygulamaktadır. Başkan Mao'nun yeni bir talimatı kendilerine bildirilir bildirilmez, onu yaymakta ve uygulamaya koyulmaktadır. Bu son derece yararlı gelenek devam ettirilmeli ve korunmalıdır. Mao Çe-tung Düşünüşü'nün canlı bir şekilde öğrenilmesi ve uygulanması yolundaki kitle hareketini titizlikle yürütmeli, her türlü Mao Çe-tung Düşünüşü'nü inceleme sınıfını iyi yönetmeye devam etmeli ve Başkan Mao'nun 7 Mayıs 1966 tarihli talimatının ışığında bütün ülkeyi büyük bir Mao Çe-tung Düşünüşü okulu yapmalıyız.

(Devamı gelecek sayıda)

Cengiz Çandar — Gün, son aylarda Türkiye'yi etkileyen gençlik hareketleri oldu. Bu arada birçok devrimci kardeşimiz zindanlara yollandı. Senin de başından bir takım olaylar geçti. Bunları kısaca anlatır mısın?

Gün Zileli — 20 Haziran gecesi polisler eve baskın yaptılar. Evde benden başka annem ve ağabeyim vardı. Kapıyı kırdıkları zaman ben evin bahçesine inmiştim bile. O günden sonra eve uğramadım. Şimdi mahkeme tarihini bekliyorum. Suçsuz olduğuma inandığım ve Türk adaletine güvendiğim için mahkemeye teslim olacağım. Bu bekleyiş sırasında kitap okuyorum, yazılar yazıyorum, devrimci harekete elimden geldiğince katkıda bulunmağa çalışıyorum. Polis terörü benim programımda fazla bir değişiklik meydana getirmedi.

C. Ç. — Sence iktidar devrimci kardeşlerimizi hapsederek, birçok devrimci hakkında gıyabi tevkif kararı çıkmasını sağlayarak devrimci hareketi sindirebilir mi?

G. Z. — Hesaplarının bu olduğu açıktır. Son hareketlerden sonra CHP'nin de icazetini alan iktidar, gerici parlamenterizmin geniş cephesini bu geniş cephe içinde Aybar ve Ecevit de vardır- temsilen öğrenci avına çıkarken, devrimci hareketin önemli bir kesimini de sindireceğini düşündü. Ancak Amerikan emperyalizminin güdümünde memleket yönetmeye kalkışanlar, dev-

rimci hareketin yüz öğrencinin hapse atılmasıyla duracağını hesaplamakla fena yanlışlar. Millî demokratik devrim mücadelesi halkımıza mal olmuştur. Türkiye'nin dört bir yanında bu mücadele sürdürülmektedir.

C. Ç. — Sana şunu da sormak istiyorum. Fakülten olan DTCF'si üzerinde gerici güçler çok duruyorlar. Bunun nedeni sence nedir?

G. Z. — DTCF'de son zamanlarda devrimci hareket iyice gelişmiştir. Bilindiği gibi, bir zamanlar DTCF Türkiye'nin en devrimci fakültesiydi. Sonra faşizm geldi Türkiye ile birlikte DTCF'nin de üzerine çöktü. DTCF bir çay-pasta fakültesi durumuna getirildi. Yıllarca kimseye ağız açtırılmadı. Fakülte öğrencileri yıllarca baskı altında tutuldu, uyutulmak istendi. Konuşmak isteyenlerin koluna fakülte koridorlarında sivil polisler girdi. Ama bütün bu oyunlar sonunda iflâs etti. DTCF'de söndürülmek istenen devrimci ateş yeniden alevlendi. Bu yıl DTCF'li devrimciler talebenin tam desteğini alarak demokratik eylemlere giriştiler. İşte bundandır işbirlikçilerin telaşı. Artık uyutamayacaklarını biliyorlar. Bu yüzden tek çareyi ittifak etmekte provokasyonlar düzenlemekte buluyorlar.

C. Ç. — Ne gibi iftiralar?

G. Z. — Meselâ DTCF'de son demokratik eyleme girişen ve katılan devrimcilere para dağıtılacağı yolundaki yalancı iftira. Şurası iyi bilinsin ki, Amerikan emperyalizmine uşaklık

edenlerdir para alanlar. DTCF'li devrimciler Türkiye'deki diğer devrimciler gibi bağımsızlık ve demokrasi uğruna dış dış bir mücadele vermektedirler. Bu uğurda zindanları ve işkenceleri göze almaktadırlar. Şu anda bir kısmı hapistedir. Bir kısmı benim durumumda.

Bu adamların ne biçim düzenbaz iftiracı oldukları açık. Sen de bilirsin, Akhisar, Ödemiş eylemlerinde, daha başka eylemlerde nasıl 20 kişinin 20 lirayla doyduğunu, İzmir'den Ankara'ya dönerken nasıl para denkleştirdiğimizi.

C. Ç. — Prof. Ahmet Uysal'ın yaptığı açıklamalara ne diyorsun?

G. Z. — Prof. Ahmet Uysal Amerikan tipi yetiştirilmiş, beyni yıkanıp ortaya salınmış bir adamdır. Bütün fakülte kendisinin ne ateşli bir Amerikancı olduğunu bilmektedir. Bu yüzden bir Ahmet Uysal'ın DTCF'li devrimci öğretim üyesi ve öğrencileri ihbar eder nitelikteki herzelerine fazla önemli bulmuyorum. DTCF çok Ahmet Uysallar görmüştür.

C. Ç. — Son hareketin getirdikleri, üzerine birşeyler söyler misin?

G. Z. — Son gençlik hareketleri, Türkiye'de bütün hızıyla devam etmekte ve yeni yeni mevziler ele geçirmekte olan millî demokratik devrim mücadelemizin bir parçasıdır. Bu hareketler demokratik üniversite şiarları ile başlamakta, ve giderek Türkiye halkının somut meselelerine dayanmakta, doğru hedefleri göstermektedir. Bu mücadele boyunca öğrenciler bağımsızlık ve demokrasi şiarlarını, toprak reformu, emperyalizmin kovulması, tefeciliğin ortadan kaldırılması şiarlarını atmışlar ve Türk toplumunun ezilen kesimlerinin daha fazla desteğini kazanmışlardır. Oportünistlerin durmadan söyledikleri gibi emekçiler öğrenci hareketlerine karşı değildir...

Bu küçük burjuva oportünist pasifistlerinin hareketten kaçmak için uydurdukları bir bahanedir. Nitekim bizim fakültede bu çeşit bahanelerin arkasına saklanan oportünistler harekete katılmadılar ve içten sabote etmeye çabaladılar.

Bütün bunların yanında, örgütlenme ve propagandayı ihmal eden, hareketin hedeflerini tayin etmeyen küçük burjuva kahramanlığına ve terörizmine dayanan eğilimler de harekete zararlı olabilmektedir.

C. Ç. — Son olarak söyleyeceğin bir şey var mı?

G. Z. — Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı yürütülen millî demokratik devrim mücadelemiz bütün hızıyla sürmekte ve geniş yığınlar, her geçen gün daha fazla yayılmaktadır. Bu mücadeleye, Türkiye proleteryası gittikçe daha fazla katılmakta, köylüler her yanda seslerini duyurmakta, demokratik talepleri haykırmaktadırlar. Emperyalizmden rahatsız olan bütün sınıf ve tabakalar hoşnutsuzluklarını gittikçe daha yüksek sesle söylemeye başlamışlardır. Emperyalizm ve işbirlikçileri bu durumdan tedirgindir. İşte bu tedirginliktir onlara son terör havasını yarattıran. Böylece devrimcileri bir kenara kısıracaklarını sandılar. Ama yanlışlar. Devrimci yenilmez. Türkiye'nin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin alevi söndürülemez. Türkiye halkının millî demokratik devrim mücadelesi yok edilemeyecektir.

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

SÖMÜRÜ ORANI

Artı-emek zamanı = Sömürü oranı =
gerekli emek zamanı Artı-değer oranı

İş-gücünü, işçinin yaşamı için gerekli ürünün değer karşılığıyla ödeyen, yani yalnız gerekli emeği ödeyen kapitalist, artı-emek için hiçbir şey ödemesiz, artı-değeri kendine mal eder.

Artı-değeri arttırmak için iki yol vardır:

MUTLAK ARTI-DEĞER — İş gününün mutlak olarak uzatılması, gerekli emek ve gerekli emek zamanı değişmeyeceğine göre geri kalan kısmın yâri artı-emek zamanının artmasını sağlar. Bu şekilde elde edilen mutlak artı-değerdir.

NİSPİ ARTI-DEĞER — Gerekli emek miktarının, gerekli emek zamanının azaltılması ile geri kalan kısmın yâri artı-emek zamanının uzatılmasıyla elde edilen artış nispi artı-değeri meydana getirir. Bu da işçinin geçimi için gerekli tüketim ürünlerinin değerinin düşürülmesi, yani bu tüketim ürünleri dallarında, teknik ilerleme ve emeğin verimliliğinin artması sayesinde sonuç olarak işçinin iş gücünün değerinin düşürülmesi ile mümkün olur. İş günü aynı kaldığı halde gerekli emek zamanı kısaldığı için artı-değer yaratılan artı-emek zamanı nispi olarak uzamış olur. Bu şekilde elde edilen nispi artı-değerdir.

SERMAYE (KAPİTAL) — Sermaye denilince elbette ki para anlamamalıdır.

Kapitalist üretim tarzı ile ilgili birkaç not

Kapitalist üretimin amacı artı-değer üretmektir. Bu işlem için kullandığı araç sermayedir. Sermaye her şeyden önce bir değerdir, ama artı-değer yaratan, artı-değer getiren bir değer. Sermayenin kısaca tanımlaması da budur. Para, ancak artı-değer meydana getirdiği zaman sermaye olur. Sermayenin, başka açıklama konusu olan çeşitli yönleri, görünümleri vardır. Burjuva düzeninde para, makinalar tesisler, binalar, işlenmiş ürünler vs. sermaye olabilirler.

Yalnız, sermayenin kendi başına artı-değer yaratmadığını unutmamak gerekir. Sermaye ancak emekle birleştiği zaman ve üretim süreci içinde artı-değerin meydana gelmesine yardım eder. Ashında artı-değerin yaratıcıları işçilerdir. İşçiler de tek başlarına yâri sermaye olmaksızın, sermayenin kendilerine ödediğinden fazlasını sermayeye geri vererek artı-değeri yaratamazlar. Bir yandan artı-değerin kendisi de sermayeyi artırır.

Böylece kapitalist üretim tarzının iki temel unsuru, ücretli emek ve sermaye, üretim süreci içinde karşı karşıya gelmiş olurlar.

TÖS 2. Olağan Genel Kongresine Tüzük Değişim Önergesi

Sadık Göksü

TÖS - Türkiye Öğretmenler Sendikası 2. Olağan Genel Kurul toplantısı, Temmuz ayının ilk haftasında Kayseri'de yapılacak. TÖS gibi önemli bir devrimci kuruluşun kongresi öncesinde devrimcilerin, yararlı gördükleri düşüncelerini açıklamaları -hele görevleridir kanısındayım.

Strateji konusundaki görüşümüzü İkinci Kuvayimilliyecilik, ya da Millî Demokratik Devrim adıyla anıyoruz. Bunun TÖS'te uygulanması bakımından yönetici arkadaşlarla esasa ait bir ihtilafımız yok. «TÖS Devrimci Dayanışma Bildirisi»ni imzalayan arkadaşların arasında da bu görüşleri paylaşanların sayısı hayli kabarık. Zaten akıl için yol bir. Sadece; bilinçlenmeyi hızlandırmak için yapılması olağan olan tartışmaları, ortak eylemi böylecek tartışmalara götürmemek gerek. «Devrimci Dayanışma»cılar arasında bu noktayı gözden kaçıranların bulunduğuna dikkati çekmeyi de bir görev sayarız.

Devrimci Güçbirliği (DEV-GÜÇ) konusundaki görüşümüz de buna bağlıdır. TÖS, DEV-GÜÇ'ün kurucu üyesidir. Ama bu üyeliğin daha gerçekçi bir durum almasını, devrimci savaşın bu yolda çıkardığı görevlerin eksiksiz yerine getirilmesini beklemek elbette hakkımızdır.

TÖS'ün bir «sendika» olduğunu gözden kaçırmamak gerek. Günümüz koşullarının tüm devrimci savaşta ortak cepheyi gerektirdiği bir gerçek iken, bir sendikada sınıfsal, ya da ekonomik savaş bakımından değil de, görüş farklarından dolayı bölünmeye gitmenin ne kadar abes olduğu ortadadır. Bu tarz bölünmelerin, işçi sendikaları örneğimizde, hem de sosyalist iddialılardan geldiği hâlde nasıl bizzat onları tecrit sonucu verdiğini gözden uzak tutmamalıyız. Onun için TÖS yönetici kurullarında, üye devrimci akımların, elden geldiğince güçleri ölçüsünde yer almalarını gözetmeliyiz. Sunulacak oy listelerinin buna göre düzenlenmesi çok yerinde olur kanısındayım.

TÖS genç ve süratle gelişen bir kuruluş olduğuna göre, Genel Kurullarında daima Tüzüğünün dikkatle taranması ve yeni şartların gerisinde kalan yanlarının değiştirilmesi gerektiği açıktır. Örneğin, 16. maddenin (a) fıkrası ile 19. maddenin nasıl Genel Başkanın durumu bakımından işverenin yararlanabileceği bir olanak yarattığı ortaya çıkmıştır.

Bu özetimizden sonra tüzük değişim önergemize geçebiliriz.

Şubelerle ilgili 28. madde TÖS Gücünü Engelleyici Niteliktedir.

Önergemiz başlıca, şubelerin kuruluş ve işleyişine ait olan 28. madde ile ilgilidir. Başka maddelerdeki bu konuyla ilgili hususlar, hep bu maddeye bağlıdır. Bu madde pek çok yönlere eleştirilebilir. Bu madde ile, «örgüt içi demokrasiyi» gerçekten uygulamak mümkün değildir. Bu madde örgüt disiplinini de zedelemekte, örgütte bir dağınıklığa, zaafa yol açmakta olup, taban gücünü parçalayıcı niteliktedir.

Bütün bu olumsuzluklar, Şubelerle ilgili 28. maddeye göre, İller ile İlçe Şubelerinin Genel Merkez karşısında eşdeğerli olmasını

dan ileri gelmektedir. Oysa özellikle gelişmiş bir örgütte, iller ile ilçe şubelerinin eşdeğerli olamayacakları, böyle bırakılmayacakları apaçaktır. Böyle bir durum, yukarıda da belirttiğimiz gibi TÖS'te bir «örgüt kargaşası»na yol açar, örgütün birliğini, beraberliğini ortadan kaldırır, örgütü, birbirinden kopuk şubeler ile kendi başına bir merkez hâline getirir. Örgüt kargaşasının olduğu yerde ise ne düşünce, ne de davranış kargaşası önlenemez. Onun için gerek TÖS Yönetici ekibini, gerekse ona karşı çıktıkları anlaşılacak «Dayanışmacı» arkadaşlarımızı önce bu tüzük değişikliğini yapmaya çağırıyoruz.

28. maddeye göre, «il ya da ilçe şubeleri» hep aynı miktarda, «beş kişilik bir müteşebbis kurul ile üye olmaya istekli 15 kişinin» bulunması ile kurulmaktadır. Bu maddeye göre, ister il, ister ilçe şubesi olsun, hepsinin kuruluşunu sadece Genel Merkez yapmaktadır. İl Şubesinin İlçe şubesi kurmak gibi bir yetkisi de yoktur. Bu madde de şöyle bir paragraf da vardır: «Sendikamızın şubeleri sendika Genel Merkezine bağlıdır. Şubeler sendika tüzüğü çerçevesindeki istek ve dileklerini Genel Merkeze bildirirler.» Görülüyor ki, bu paragraf, ilçe şubeleri ile il şubeleri arasında bir bağılılığı da öngörmemiştir. Kurulmuşta bir kademelenme, hiyerarşi görüşü kabul edilmediğine göre, böyle bir bağılılık da zaten olamazdır.

Tüzüğün kuruluşta bu şekilde hazırlanmış olduğunu olağan karşılamak mümkündür. Ama 550 üzerinde şubeye, 100 bine yakın, hem de öğretmenlik bilincinde üyeye sahip TÖS gibi bir örgütün bundan sonra da böyle bir kuruluş ve işleyiş tutumu ile birlik ve beraberlik içinde gerçek gücünü ortaya koyabileceğini kabul etmek mümkün değildir.

Tüzüğün bu durumuna göre, TÖS'de, gerçek İl Şubesi yoktur. Herhangi ilin adını taşıyan şubeler, gerçekte sadece merkez, ya da merkez ilçe şubeleridir. Bunlar İstanbul, Ankara, İzmir gibi illerde merkez, onun ötesindeki illerde ise sadece merkez ilçe şubeleridir. İl örgütlerimiz bu kuruluş tarzı yüzünden, hem örgüt içinden, hem de örgüt dışından gelebilecek başka başka çeşitten tehlikelere karşı güçsüz bırakılmaktadır. Sendika, gücünü tabandan, ilçe ve iller varlığından almaktadır. Bu durumda, bu durumda bütünüyle TÖS'ümüz gerçek gücünü kullanamamakta, o güce ulaşamamaktadır.

Tekrar edelim, tüzüğe göre bir il şubesinin o ilin ilçe şubeleri ile bağlantısı yoktur. Görünüşte işçi sendikalarında «Tek sendika, Genel sendika, Millî sendikaz» denen tarzda örgütlenmiş olan TÖS, bu haliyle gerçekte bir «Federasyon tarzında örgütlenmiş bulunmaktadırlar. Ama sadece olumsuz yanlarıyla federasyon tarzında. Çünkü mevcut durum, federasyon tarzı örgütlenmenin, millî tarz örgütlenmeye nisbetle getirdiği güçsüzlüğü sağlamakta, ama onun buna karşı başlıca savunulacak yanı olan «örgüt içi demokrasiyi» de tamamen tersine çevirmekte, ortadan kaldırmakta, tabanda ve merkezde her türlü keyfiliğe kapı açmakta, dağınıklığa yol açıcı olmaktadır. Merkez ve

şubelerdeki ülkücü arkadaşlarımızın, davranışlarımızın birliği bakımından çektikleri üzüntülerin çok büyük bir bölümünün bu nedenden ileri geldiği kanısındayım.

Tüzüğün böyle Federatif - Millî kırması bir görüşten esinlendiği, Temsilcilerle ilgili 27. maddenin iyice anlaşılmalıdır. Daha açık bir ifadeyle söyleyelim: Tüzük ilhamını Türk-İş Konfederasyonunun kuruluş tarzından almıştır. 27. madde pek açık göstermektedir ki, tüzüğü hazırlayanlar, 28. maddenin şube kuruluş hükümleri yüzünden örgütün dağınık bir yapıya sahip olacağını görmemiş değillerdir. Ama örnek aldıkları düşünceye göre bu yolu seçmişler, sonra da aynı zamanda Yönetim Kurulu üyesi olan Bölge Temsilcileri yolu ile, dağınık duran bu şubeleri tek tek ve tüzüğe gösterilmeyen, belirtilmeyen usullerle Merkeze bağlamak istemişlerdir. 27. madde aynen şöyle: «TEMSİLCİLİKLER Madde 27. Yönetim Kurulu üyeleri, aynı zamanda bölge temsilcileri görevini de yaparlar. Temsilcilere zorunlu giderleri ödenir. Temsilciler yönetmeliklere göre iş görürler. Ayrıca Yürütme Kurulu gerekli gördüğü yerlere 5 temsilci atayabilir. Görevini yeterli yapmayan temsilcilerin işine Yürütme Kurulu son verir.» Burada sözü edilen yönetmelikleri göremedim. Yazılı hükümlerin nasıl bir merkezîyetçilik yarattığı ortadadır. Buna göre, Genel Kurulda Temsilcilerle ilgili 27. maddenin de önemle ele alınıp görüşülmesi ve düzeltilmesi gerekmektedir.

Bu yazıda belirli bir tüzük değişim formülünü sunmayı doğru bulmuyorum. Bu formülün araştırılıp en iyisinin bulunmasını Genel Kurula bırakmanın daha doğru olacağı görüşündeyim. Sadece açıklayıcı ve tamamlayıcı bir iki noktaya değineceğim.

Bize göre, İlçe şubelerinin kuruluşu görevi, il şubelerine bırakılmalıdır. İl Şubeleri ilçe şubelerinin ilk üst mercii olmalıdır. İl Şubelerine İlçe şubelerini kurmak, meselelerini çözümlenmek, onları denetlemek, onlarla ortak çalışmalar yapmak yetki ve sorumlulukları verilmelidir. Onur ve Denetleme kurulları bakımından da aynı kademelenme getirilmelidir. İl Şube kongreleri İlçeler delegelerinden kurulmalıdır. Merkez Genel Kurul delegeleri de İl Genel Kurullarından seçilmelidir. Temsilcilerle, mali durumla ilgili başka madde ve hükümler de bu açıdan ele alınıp düzeltilmelidir.

Bu görüşlerimin büyük bir bölümünü İstanbul Kongresi öncesinde bir bildiri ile açıklamıştım. Öğrendiğime göre İstanbul Şubesi bu tüzük değişimi isteğini haklı görerek benimsemiş bulunuyor. Genel Merkez de olumlu karşılayarak konuyu Genel Kurula getireceği, TÖS Devrimci Dayanışma Bildirisi'ni imzalayan arkadaşların ise bu çok gerekli değişimi en iy şekilde yapılması için yarışacakları inancındayım.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ, GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!

Genel Kurula, tüm Delege arkadaşlarıma yürekten başarı dileklerim, sevgi ve saygılarımla.

Sovyet Bilimler Akademisinin hazırladığı rapordan alınan «Günümüzde Tekeller yazısının ikinci bölümünü yayınlamaya devam ediyoruz. Yazının bu bölümünde dünyanın belli başlı tekelleri tek tek ele alınmakta ve incelenmektedir.

Philips

İkinci Dünya Savaşı sırasında Philips'in patronları Nazi Almanyası ile sıkı fıkı işbirliği yaptı. Savaş süresince üretim büyük çapta genişledi. Çatışmanın en son gününe kadar Philips, Alman Savaş makinası yararına çalıştı. Bütün bunlar şirketi kârlarını arttırmaya güçlü kıldı.

Philips'in dünya imparatorluğu, Hollanda'nın kaderine bağlı olmamalıdır; konserinin bu ana sloganı, patronları tarafından 75 yıldır uygulanmaktadır. 1891 de iki Philips kardeş tarafından Eindhoven kasabasında kurulan küçük şirket, yirminci Yüzyıl ortalarında Batı Avrupa kıtasının en büyük elektrik donanımı tekeli halinde geldi. Bugün, yıllık satışları, önde gelen üç İngiliz elektrik donanımı şirketi (A.E.I., English Electric ve General Electric) nin toplam satışını aşiyor.

İlk yıllarında Philips, elektrik ampulleri imalatında uzmanlaşmıştı. Sahipleri çoğu kez şirketin kaderinde insanlığı karanlık aleminden aydınlık alemine çıkarmanın yazılı olduğunu söylerlerdi. Fakat Birinci Dünya Savaşı felâketi insanlığın başına çökmese idi, bu, küçük mahalli bir şirket olarak kalacak gibi görünüyordu.

Savaş kârları Philips için yeni yeni olanaklar sağladı. Şirket ürünlerini çeşitlendirdi ve elektrik ampulleri yanında radyo aygıtları ve amaçlarınabakılırsa pek de barışçı olmayan haberleşme araçları yapımına girişti.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Philips'in patronları (konserinin işletmeleri, kuruculardan birinin oğlu olan Fritz Philips'in elindeydi) Nazi Almanyası ile sıkı fıkı işbirliği yaptı. Savaş süresince üretim büyük çapta genişledi. Çatışmanın en son gününe kadar Philips, Alman Savaş makinası yararına çalıştı. Bütün bunlar şirketi kârlarını arttırmaya güçlü kıldı: 1939 dan 1949'a kadar kâr hisseleri adı mallar üzerinde % 51'e, tercih edilen stoklarda % 62 ye vardı.

Savaş sonrası yıllarında konsern, üretim programını genişletti. Televizyon, elektronik tıp aygıtları, duyarlı sanayi aletleri, hatta eczacılıkla ilgili maddeler imalatını örgütledi. Tüm Batı Avrupa TV ve radyo sebekelerinin yarısı, Philips fabrikalarında ya da Philips lisanslarıyla yapılmıştır. Son yıllarda konsern, elektronik hesap makinelerinin yapımı ve sanayi ve askerî donanım üretimini genişletmiş bulunamamaktadır. Hattâ kendi renkli televizyonunu geliştirmektedir.

Şimdi konsern, Nato'nun elektrik donanımı

ni sağlayan ana konserndir. Şu ana kadar askeri üretimi (yangın kontrol sistemi, radar ve b. tüm üretim değerinin % kadarını tutmaktadır. Fakat geleceğe ait plânlar askeri üretimde büyük bir genişlemeyi gözetiyor: 1980 de savaş sanayii ve silâhlı kuvvetler için donanım toplamı, tüm üretimin üçte ikisini tutacaktır.

En büyük Avrupalı ve Amerikalı elektrik donanımı üreticileriyle kızgın rekabette Philips'in başarısını sağlayan etkenler nelerdir? Bu konsernin faaliyetlerini inceleyen iktisatçılar, çoğu kez üç etkene işaret ediyorlar: eşsiz bir örgütsel yapı, muazzam çapta bir araştırma ve geliştirme çalıştırması ve ülke iç pazarının tekelleştirilmesi.

Bugün kapitalist dünyada üretimsel değerleri ve ticarî çıkarları ülkesinin dışına bu ölçüde döndürülen başka bir elektrik donanım şirketi bulmak zordur. 1966 da Philips 36 ülkede 211 işletmeye sahipti, ve ürettikleri kendi pazarlama örgütleri aracı ile 58 ülkede satılmaktaydı.

Bir keresinde şirketin başkanı Fritz Philips «ben Philips'in, faaliyetleri merkezden kat'i bir şekilde düzenlenmeyip, sırf koordine edilen bir dünya şirketleri federasyonunu temsil ettiği kanısındayım» demişti. Hemen hemen tam özerk olmaları yüzünden, ilgili şirketler belli bir ülkedeki alacı talebine kendilerini en iyi şekilde uydurabiliyorlar.

Philips sisteminde her büyükçe üretim biriminin, Janus gibi iki yüzü vardır: biri bir iş önderliği, öbürü ise bir bilim önderliği. Konsernin en üst yönetimi, örgütsel yapısının bu kendine özgü yanını başarısının anahtarı sayar. Bunu karşılıklı kontrol ile izah eder: önderin herbiri öbürünü yönetir. Konsernde bilginlerin en üst önderliğe yükselmeleri, egemenliklerini sağlamlaştırmak için günümüz tekellerinin bilimsel ilerlemelerden yararlanmaya ne denli önem verdiklerini gösterir. Philips, yıllık cirosunun % 6-7 kadarını araştırma ve geliştirmeye harcar. Özellikle Hollanda da kurulmuş bilim merkezlerinde ve laboratuvarlarda 20.000 kadar insan çalışır. Doğrudan doğruya salt bilimsel araştırmaya girişmiş, katı mali kısıtlamalarla engellenmeyen 2.200 kadar bilgin konsernin Eindhoven'deki ana

laboratuvarında çalışır. Bunların arasında 300 bilim doktoru vardır.

Ülkenin anavatan pazarının uygulamada tam tekel altına alınması da başlıca rakiplerine karşı mücadelesinde Philips'e söz götürmez bir takım üstünlükler sağlamaktadır. Tüm Hollanda, konsernin işletmelerinden öreüli bir ağla örülmüştür. Hollandada nereye gitseniz, 25 Km. geçmeden bir Philips fabrikasına raslayacağınızdan şüpheleniz olmasın Hollandanın tüm elektrik donanımı sanayiinde yaklaşık 100.000 kişi çalışır. Bunların 85.000 i Philips'tedir.

Philips'in Satışları İle Çalışanların Sayısı Arasındaki İlişki

Satış Hacmi (Milyon Dolar)	İşçi ve Çalıştırılan Sayısı (Bin)
1960	211
1965	252
	+ 66.3
	+ 19.4

Durumu, konsernin başlıca pazarlama koşullarını zorla kabul ettirmekte tekeli güçlü kılmaktadır. Çoğukere anavatanındaki yüksek fiyatlar, konsernin mallarını dışta daha ucuza satmasına olanak sağlar. Örneğin 1930 da elektrik ampulünün fiyatı Hollandada 70 sent, İtalyada 47 sent, Belçikada ise sadece 35 sentti. Savaş sonrası döneminde bu yöntem dış pazara gelişmenin ana etkenlerinden biri olarak kaldı. Radyo lambaları ABD. de 1 guilder'e satılırken Hollandada 2 guider 75 sente satılıyor. Böyle düşük bir fiyat Philipsi, Amerikan pazarında General Electric le başarılı bir şekilde rekabet etmeye güçlü kılıyor.

Philips, gerek sanayi ve gerekse bankacılıkla pek çok çıkarları olan çeşitli finans oligarsisi grupları tarafından kontrol ediliyor. Bunlardan seçkin olanı, öndeki yerini sıkıca korumakta olan Philips ailesidir. Philips Kardeşler bunun kurucuları ve ilk başkanları idiler. 1961 de Fritz Philips başkan oldu.

Konsern Hollandada finans kapitali sisteminde özel bir «sanayi imparatorluğu»nu temsil etmez. Bu ülkenin en büyük iki sanayi tekelinin (Philips ve Ünilever'in), önde gelen bir bankacılık kurumu olan Amsterdam - Rotterdam Bank ile kurulu bir ittifaka dayalı başlıca tekel grubunun bir parçasıdır. Bu grup da National-Nederlanden Insurance Co. ve Dutch Robeco'yu, Avrupa'daki en büyük yatırım tröstünü içerir. Bu gruptaki bütün şirketler arasında, birbirine kenetlenmiş müdürlükler sisteminde de ifadesini bulan sıkı bağlar korunur.

Bir çok yüksek mevkideki hükümet memuru, kariyerlerine Philipste başlamıştır. Hollandada da bu tekelin başlıca ürününün televizyon aygıtları değil, bakanlar, yüksek devlet memurları ve diğer siyasi önderler olduğu söylenir. Amerikan Fortune dergisine göre Philips sanayi grubu, «Hollandanın ikinci hükümetidir».

Konsernin sahipleri, şirket kurulurken formülleştirilen ana kurallarına sıkı sıkıya bağlıdır: herşeyden önce onlar dünyanın iş durumuy-la ilgilenirler, çağdaş kapitalist dünyadaki birçok uluslar arası malî birleşmelerde ve sanayi dev kuruluşlarında yer alırlar.

(x) Eski Romanın iki başlı-iki yüzlü tanrısı.
(Devamı gelecek sayıda)

Yeni kitaplar

N. Yılmaz

Devlet ve İhtilâl Lenin'den Gaybiköylü çevirisi. Bilim ve Sosyalizm Yayınları. Sosyalizmin klâsikleri arasında olan ve hemen her dilde defalarca yayımlanmış bulunan Lenin'in bu ünlü eseri 35 yıl önce Haydar Rifat'ın yaptığı çeviriden sonra ikinci defa yayımlandı. Eser, marksist açıdan devlet sorununun açıklanmasıdır. Kitabın kapağında da belirtildiği gibi: «Marksizmin, devlet, demokrasi, sınıf diktatörlüğü, ihtilâl gibi politik sorunlarla ilgili görüşlerinin teorik bir bilgisini, yâni çağımızın mücadelesini belirleyen fikir akımlarını bilince kavramak için gerekli bilginin önemli bir yönünü veren bu eser, başvurulması zorunlu kültür kaynaklarından biridir.»

1884 el yazmaları Karl Marx'dan Murat Belge çevirisi. Palyel Yayınevi. Eser, adından da anlaşılacağı gibi, Marx'ın 1844 yılındaki el yazmalarından meydana geliyor. Tam metin olarak 1932'de yayımlanmış. Eserin önemi Marx'ın yabancılaşma sorununa yalnız burada uzun yer vermiş olmasından geliyor. Ayrıca sermaye, kâr, kapitalist rekabet, toprak rantı ve burjuva toplumunda paranın gücü gibi bölümler de yer alıyor.

Devrimci Milliyetçi Demokratik Gençlik Kurultayından notlar...

Devrimci Milliyetçi Demokratik Gençlik Kurultayı hakkında okurlarımıza bu sayıda daha geniş bilgi vereceğimizi bildirmiştir.

Gençliğin son demokratik ve anti-emperyalist eylemlerinin topluca eleştirisini yapmak ve yeni örgütlenme olanaklarını araştırmak üzere toplanan Kurultay, Gençlik Teşkilâtı Başkanı Kâzım Koloçoğlu'nun uzun konuşmasıyla açılmıştır. Kâzım Koloçoğlu, konuşmasının başlangıcında dünya ve yurt koşullarına değinmiş, yurdumuzun Amerikan emperyalistlerinin filifi işgalı altında olduğunu belirterek, yabancı sermaye - işbirlikçi burjuvazi - toprak ağaları ittifakının kurultayınu belirtmiştir.

Koloçoğlu, gençlik eylemlerinin önümüzdeki dönemde daha örgütü ve etkin olmasını sağlamak gerektiğini de belirtiyordu.

Konuşmadan sonra oturuma ara verildi. Gençlik liderlerinden pek çoğunun ya tutuklu veya polis tarafından aranyor olması, Kurultayın daha hareketli ve etkili olmasını önlemiştir.

Bazı gençlik liderleri Kurultaya bildiri ve tebliğatla katılmışlar, görüşlerini bu yolla açıklamışlardır. Hiç şüphesiz ki bunların en dikkate değerini, F.K.F. Genel Başkanı Yusuf Küpeli ve Deniz Gezmiş'in göndereği mesajdır. Bu mesajın kısaltılmış metnini geçen sayımızda basıyız. Ancak Kurultay bildirisinin hazırlanışında bu mesajın önemli etkisi olduğunu belirtmek gerekildir.

Kurultaya mesajlarla katılanlar yalnız gençlik liderleri değildi. Aydınlık dergisi, 27 Mayıs Millî Devrim Dergisi Başkanı Mucip Ataklı, İşsizlik Pahalılıkla Savaş Derneği, Doğan Avaroğlu birer mesaj göndererek Kurultaya görüşlerini bildirdiler.

Gündemin ikinci maddesi, gençliğin bugüne değin yaptığı eylemler ve niteliğinin tartışılması idi. Konuşmacılar bu konuda genellikle iki görüş savundular. Bunlardan birincisi, gençliğin bugünkü eyleminin genellikle halktan kopuk olduğu ve küçük burjuva anarşizminin izlerini taşıdığı idi. Buna karşı öne sürülen görüş ise, yukarıdaki tezin gerici parlamenterizmin tezi olduğu, gençleri tecrübe etmek ve devrimci eylemi pasifize etmek için ısrarla öne sürüldüğü idi. Bu görüşü savunanlar gençliğin eyleminin toplumumuzun aktif kesimlerinde benimsendiğini, eylem içindeki gençlerin halkla sıkı bağlar kurduğunu örnekleriyle açıkladılar. Bu konuda yayımlanan komisyon raporu, ikinci tezi benimsenmişti. Geçen haftaki TÜRK SÖLÜ, bu raporun önemli bir kısmına yer verdi.

Gündemin üçüncü maddesi, örgütlenme sorununu il.

Bu konuda da genellikle iki görüş belirdi. Bunlardan birincisi, gençlerin merkezi örgütlenme sorununun çözümlenmesi için yeni bir örgütlenmeye gidilmesi veya mevcut gençlik örgütlerinden birinde toplanması, diğer ise, merkezleşmenin zaten kurulmuş bulunan

Dev—Güçte gerçekleştirilmesi. Tartışmalar sonunda genellikle ikinci tezin tasviid görüldüğü ortaya çıkıyordu. Nitekim bu konudaki komisyon raporu da ikinci görüşü benimsenmişti. Raporda:

«Öğrencilerin kendi eylemlerindeki taktik davranışlar bütünlüğü konusunda, T.M.T.F. ve İ.U.T.B. gibi kuruluşların devrimcilerin eline geçmesi tam olarak gözlenmeyebilir. Ka-naatindeyiz. Simdilik merkezi T.M.G.T., F.K.F. gibi kuruluşlarla istihbarat organizasyonu kısmen bulunmaktadır. Devrimciler, T.M.T.F. ve İ.U.T.B. örgütleri için gelişme göstermektedir. Kısaca komisyonumuz,

1. Devrimci örgütlerin, güç birliği içinde eylem birliği sağlamalarının kaçınılmaz olduğunu,

2. Devrimciler güç birliğinin büyük şekilde kurulması, danışma ve ortak karar alınması için sık toplantılar yapması yönünde kurultay toplaması için mevcut devrimciler güç birliğine müraecat edilmesi,

3. Toplanacak kurultaya dev güç üyesi olan ve olmayan bütün devrimci kuruluşların ısrarla çağırılması kararlarını almıştır. Biz, bu kararların gerekliliğini bugün devrimci nitelikli gençlik ve bunun dışında kalan örgütlerin arttığı ve yayıldığı bu sıralarda büyük bir zorunluluk olarak görüyoruz» denil-yordu.

Kurultayda ilginç konuşmalardan birini yapan Harbiyeliler Demneği temsilcisi, Türkiye'nin bağımsızlık savaşında ordunun çok önemli rol oynayacağını, bugün ordunun genç subaylarının büyük çoğunluğunun emperyalizme karşı olduğunu ve bunlarla sağlanacak yakınlaşmanın bağımsızlık savaşımızda önemli bir adım teşkil edeceğini söyledi.

Kurultay sonucunda yayımlanan bildirinin son bölümünde ise şöyle deniliyordu:

«1 — Sayıların bugünün iktidarına da bii-linen ve ülkemize askerî müdahale haklarımlle tanıyan iktili anlaşmalar ve bunların sonucunu olarak, Anadolu'yu 32 milyona mezar haline getirebilecek olan üs ve tesislerin der-hal tasfiye edilmesi,

2 — Sanayileşmemizi önleyen ve halkımızı sömüren yabancı sermayenin ve montaj sanayinin tasfiye edilmesine (1951 den 1967 yılına kadar 36 milyar T.L.'si yabancı şirketler tarafından yurt dışına transfer edilmiştir.)

— Bağımsızlığımızın teminatı olan ordumuz, ulusal olma özlemi içindedir. Ordumuza bu niteliği kazandıracak millî harp sanayinin en kısa zamanda kurulmasına.

4 — Anayasamızın açkça ön gördüğü gibi, yabancılarla satılan petrol ve madenlerimizin (Bütün yer altı ve yer üstü kaynaklarımızın) halkımızın menfaatleri dolayısıyla derhal devletleştirilmesine,

5 — Sanayileşmemizi sağlayacak ve gercek demokrasinin kurulmasını sağlayacak ve halkımızın büyük çoğunluğunu ağı-milletgal-iibe-seyh baskısından kurtaracak ve onları bir inangil insanlar yapacak olan, Toprak Reformunun en kısa zamanda yapılarak aracı ve tefeciliğin yok edilmesine,

6 — Dış ticaretimizin, bankacılığın ve si-gortacılığın sömürücüleri yaranına değil, Türk Halkı yararına kullanılması açısından derhal millileştirilmesine,

7 — Çağımızda faşist düzenlerin uygulan-dığı, hüsnüceyi cezalandıran kanunların kaldırılması ve hapisanelerimizde fikir ve basın suçlarından yılmakta olanların derhal affe-dilmesine,

8 — Anayasamızın temel ilkelereinden biri olan sosyal adaletin gerçekleştirilerek, işglerimize insanca yaşamak olanaklarını sağlayıcı hareket, komit ve emeklilik haklarının gerçekleştirilmesine,

9 — Gelecek nesillerinin hazırlanması fedakâr öğretmenlere iktidar tarafından yapıl-an zütüm ve baskılara son verilmesine,

10 — Yukarıda açık olarak ortaya konan esasların gerçekleştirilmesi için Kurultayımız, halkı bilgilendirerek katına kararını almıştır. Bütün millî güçleri güçbirliği içinde mücadele etmeye çağırırız. Bundan sonra da Kurultaylar düzenleyerek yaptığımız ve yapacağımız mücadeleler gözden geçirilecektir.

Kanun oymaya Atatürkçü Türk Gençliği tarafından sunuldu.»

AYDINLIK
sosyalist dergi

9. sayı çıktı

Gerici Parlamentarizm iflâs yolunda

MİHRİ BELLİ : Savunmam • OSMAN ULAGAY : Düzenin Yabancılaşması Üzerine • CENGİZ ÇANDAR : 1969 Haziranı ve Devrimci Gençlik Hareketi

TÜRK SÖLÜ : Haftalık Gazete • Sahibi : Serif Tekben • Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen • İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Bahalı Cad. No. 29 İstanbul, Telefon : 27 39 61 • Ankara Temsilciliği : Ahmet Say • Dergi: Son Saat • Başkı: Ütbe Mat. İlan : Santim 20 TL., Yayın İlanları yüzde ell (50) indirilmiştir.

İstanbul Dağıtım : Fuat Bitte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 • Anadolu Dağıtım : GA - ME - DA • Yalık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa uçak : 80 TL., Amerika uçak : 170 TL. • İlan : Santim 20 TL., Yayın İlanları yüzde ell (50) indirilmiştir.